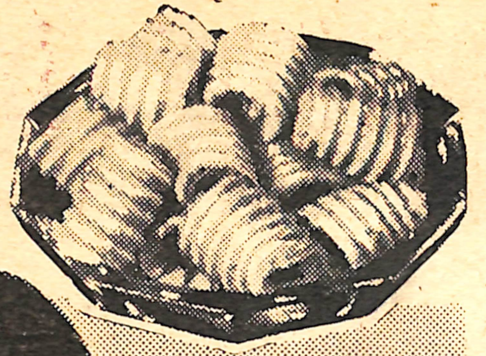
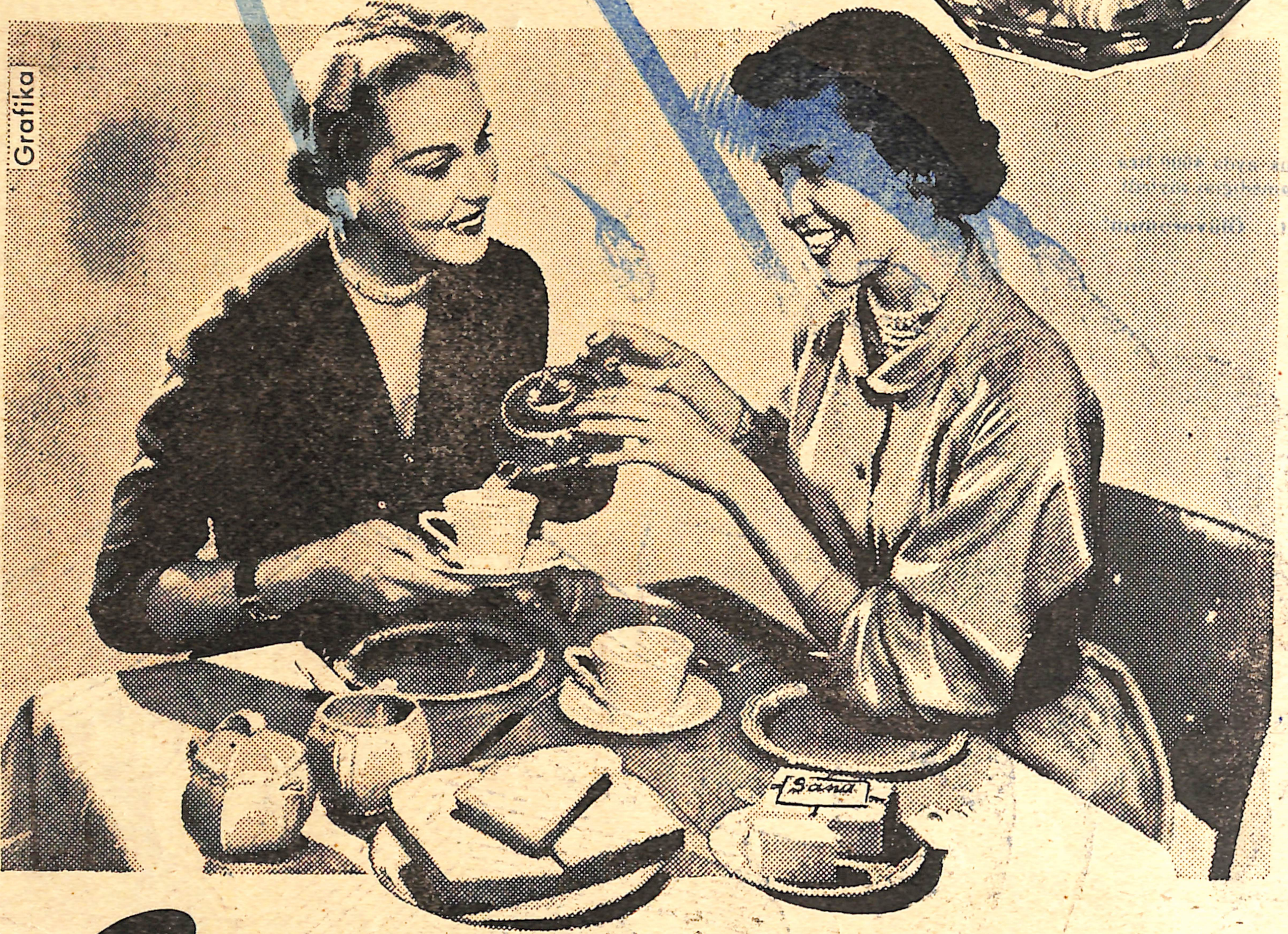

Akbaba
Bir mebus, ayda 4000 lira ile yaşayamadığını söyledi.
— İmdaaat... Ölüyoruuum!
2,000 T.L
2,000 T.L
TÜRK

Bugün her sofrada bulunduğu muhakkaktır!

Sana

Kahvaltılık Margarin

s.25

Pek tabiîdir, çünkü iyi bir mal daima hakettiği rağbeti buluyor.

Bugün birçok ev hanımı, sabah ve ikindi kahvaltısı için sandviç, bisküvi ve pastalarını daima SANA ile hazırlıyorlar çünkü SANA çok besleyicidir:

İmalinde kullanılan sâf ve birinci nevi yağlar sayesinde vücudünüze lâzım olan kaloriyi ve A,D vitaminlerini temin eder. SANA hakikî bir enerji kaynağıdır ve gayet ucuzdur.

Pastalarınızı de hazırlarken SANA kullanmak cidden bir zevktir: tam bir muvaffakiyet elde edeceğinizden emin olabilirsiniz.

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Ankara Sigorta

Hayat, yangın, kazaya karşı size

RAHAT, EMİN, KORKUSUZ BİR HAYAT TEMİN EDER!

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

Sabah Şerifleriniz Hayır Olsun!..

1950 MAYISINDA tatlı rüyalarla başlayan D. P. iktidarı, gittikçe ağırlaşan altı yıllık uzun, horultulu bir uykudan sonra, yumruklarını sıkıp gerine gerine ve acı sayhalarla esneye esneye uyandı.

— Sabah şerifler hayırlar olsun baylar!

Gözlerinizi açınca ne gördünüz?.. Altın, doksan altı kâğıt!.. Zeytin, dörtyüz elli kuruş!.. Eczahane, kiralık mağaza!.. Manav, kuyumcu dükkânı!.. Bakkal, bak... kal!

Sonra, sigara fiyatları ayarlanmış, vapur fiyatları ayarlanmış, kömür fiyatları ayarlanmış, pamuklu fiyatları ayarlanmış, elektrik, tramvay, tünel, telefon, posta, telgraf, hepsi, hepsi, hepsi ayarlanmış!.. Yalnız ayarlanmıyan bir tek şey kalmış: işlerimiz!..

Peki ama, sayın baylar, ne oldu meydan nutukları?.. Siz iktidara zeytinyağını 575 kuruşa satacağız diye gelmemiştiniz, değil mi? Siz, çivisiz, kalaysız, ilâçsız, kâğıtsız, lâstiksiz, yedek parçasız, Fizan çölüne dönmüş, bomboş, çırçıplak bir piyasa yaratmak vadiyle rey toplamamıştınız, değil mi?.. Siz, hürriyeti elinizde bayrak, dilinizde âyet yapmış, şehir şehir, kasaba kasaba, köy köy dolaşmıştınız, değil mi?. Siz, üç yıl ötesini görmeyen hükûmet olur mu demiştiniz, değil mi?

Pekiii, ne oldu?

Bu ne pahalılık, dedik. Cevap verdiniz: Hayat seviyemiz yükseliyor!..

Şeker yok, kahve yok, bez yok, dedik. Cevap verdiniz: Millet yiyor, içiyor, giyiyor!

İsbat hakkı, dedik. Cevap verdiniz: Bozguncular, şantajcılar iftira hürriyeti istiyor!

Üç gün ötesini görmeyen hükûmet olur mu, dedik. Cevap... Haaaa, işte buna cevap veremediniz!

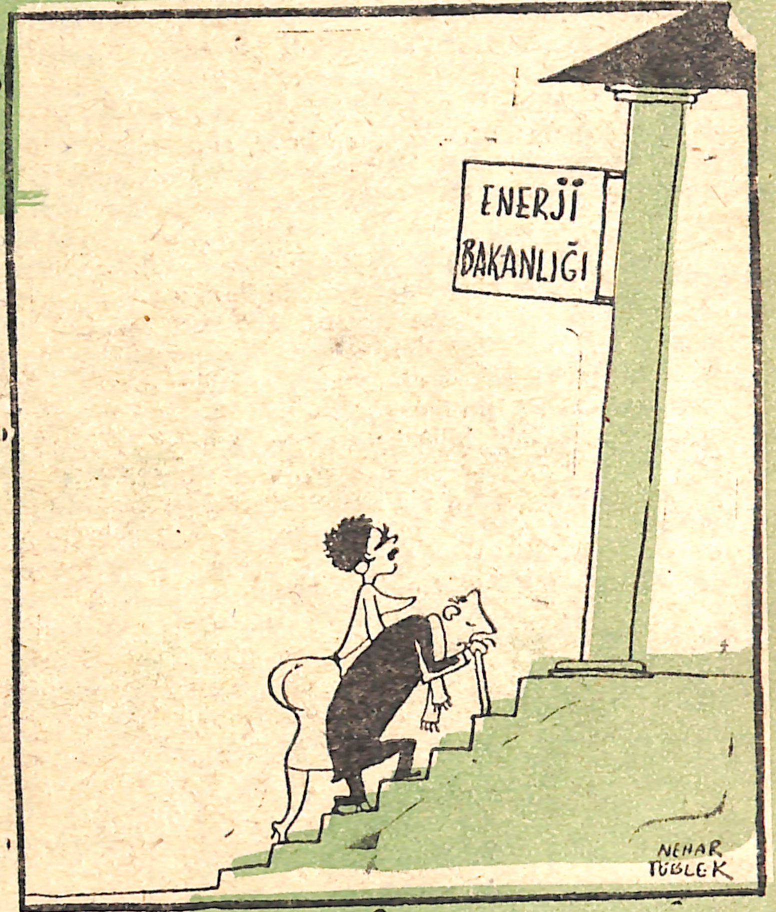
Fikret'in sesiyle sevinelim:

> Evet, sabah olacaktır, sabah olur, geceler
> Tulû-u haşre kadar sürmez...

Ve sabah oldu, ortalık ışıdı, uyuyanlar uyandı:
—Sabah şerifler hayırlar olsun baylar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

ENERJİ BAKANLIĞI KURULACAK.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

(Nehar Tüblek)

ETİKET FİATLARINDA ARTIŞ VAR!.. (Gazeteler)

(Tonguç Yaşar)

MUVAKKAT İSTİFA

Hariciye Vekili Fatin Zorlu, Parti Grupunun kendisinden daha zorlu olduğunu görünce:

— Peki, demiş, muvakkaten istifa edeyim!

Bu sayede politika edebiyatımıza «muvakkaten istifa» tâbiri girdi ama, kendisi iktidardan «müebbeden gitti» sanırız!

RENKLERİN MÂNASI!

Sayın milletvekili seslendi:

— Hanım, şu benim beyaz gömleğimle lâcivert elbisemi çıkarıver...

Hanım, ağzı kulaklarında, telâşla sordu:

— Allah aşkına doğru söyle bey, kabineye mi giriyorsun?..

Aşkımızın Son Çarşambası

POSTACI bir kitap getirdi. Bir şiir kitabı. Adı: Aşkımızın Son Çarşambası!.. Şairin adı: Ümit Oğuzcan. Kapağında, saymadım ama, galiba 12 ayın takvim yaprakları dökülüyor. İçerisinde, bu sayfaya aldığım kendi resmi de var.

Genç şair, kitabını bana şu satırlarla armağan etmiş:

«Bizi anlamayan, sevmeyen bir neslin şairine: Yusuf Ziya Ortaç'a»

Aşkımızın Son Çarşambası, bir «Güzelleme» ve bir «Önsöz» le başlıyor.

Kitaptan aktarma edeceğim satırların, bir mizah şakası olmadığına inanmanız için önce yemin edeym: Vallahi, billâhi aynendir!

Şair, önsözde kendisini şöyle tanıtıyor:

«Kusurları: Evlidir, iki çocuk babasıdır. Kekemedir. Tek böbreklidir. »

«Meziyetleri: Şairliğinden başka meziyeti yoktur.»

«Yenice sigarası içer, her şair gibi Tekel maddelerine karşı özel bir sempatisi vardır.»

«İlk aşkı ebesi, son aşkı, Aşkımızın Son Çarşambasıdır.»

«Şiir yazar, şiirden anlamaz.»

Size bir fıkracık anlatayım sevgili okuyucular: Adamın biri, kendisine «bamya» diyenlere kızar, ağıza alınmaz küfürlerle ana, avrat sövermiş. Mahalle külhanilerinden biri:

— Ben ona hem bamya diyeceğim, hem de küfrettirmeyeceğim, demiş.

Bir kaç arkadâşla bahse tutuştuktan sonra, külhanbeyi ihtiyara sokulmuş:

— Beybaba, demiş, ben (burada kendisine fena bir iftira atar) ... nın biriyim!.. Çocukluğumda mektebe giderken başımdan (yine kendisine fena bir iftira atar) ... geçti!.. Sonra, bu iğrenç huya alıştım. hâlâ (kendisine ettiği iftirayı tekrarlar) bu yaşa geldim, devam ederim!.. Sen ne dersin buna Bamya?..

Ağzı bozuk ihtiyar, mahcup mahcup önüne bakarak, terbiyeli bir sesle:

— Ne söyleyim? demiş... Siz, benim söyliyebileceklerimi fazlasiyle söylediniz!.

Şair Ümit Oğuzcan'ın kendi kalemiyle yazdığı hal tercümesi, bana biraz bu fıkrayı hatırlattı:

Kusuru, evli ve iki çocuk babası olmakmış!..

Ben, Türk şiirinin ne hale geldiğinden evvel, onun tanımadığım muhterem eşine ve iki yavrusuna acırım... Bu, şairin kusuru değil, onların kaderi!

Kendisinin «tek böbrekli» olduğunu yazıyor. Ama, bu acayip önsöz, doktor Ali Eşref Gürsel gibi bir ürologdan ziyade Prf. Fahrettin Kerim Gökay gibi bir akıl doktorunu alâkalandırır sanırım.

Bana yazdığı ithafta «Bizi anlamayan» diyor. Hâl tercümesinde ise, kendisi için «Şiirden anlamaz» diyor.

Haydi, bir mantık oyunu yapalım: İkimizin arasında şiiri anlayış ayrılığı olduğuna ve kendisi «ben şiirden anlamam» dediğine göre kimin anlayışı doğrudur acaba?

Şair Oğuzcan'ın, önsözünde «Tekel maddelerine karşı özel bir sempati» beslediği itirafına bakılırsa, o satırları yazarken, kadehlerin sayısını şaşırmış olacak. Hem şunu da hatırlatayım ki, saçma da Tekel maddeleri arasındadır!

Aşkımızın Son Çarşambasındaki ilk şiir «Güzelleme» dir. Eski şairlerin kendi haklarında yazdığı «medhiye» nin karşılığı.

Bakınız, Ümit Oğuzcan, kendisini nasıl methediyor:

GÜZELLEME

Ulan Ümit Oğuzcan
Ulan hergele
Ulan ekşimiş ayran
Ulan düdüklü tencere

Edebiyat senin neyine
Behey mantar kafalı
Behey çengelli iğne
Behey çamaşır mandalı

Ne desem azdır sana
Behey hacıyatmaz
Bırak şiiri bir yana
Ulan adam ol biraz

Bamya fıkrasını bu şiirden sonra da bir kere daha tekrarlayıp söze başlayım:

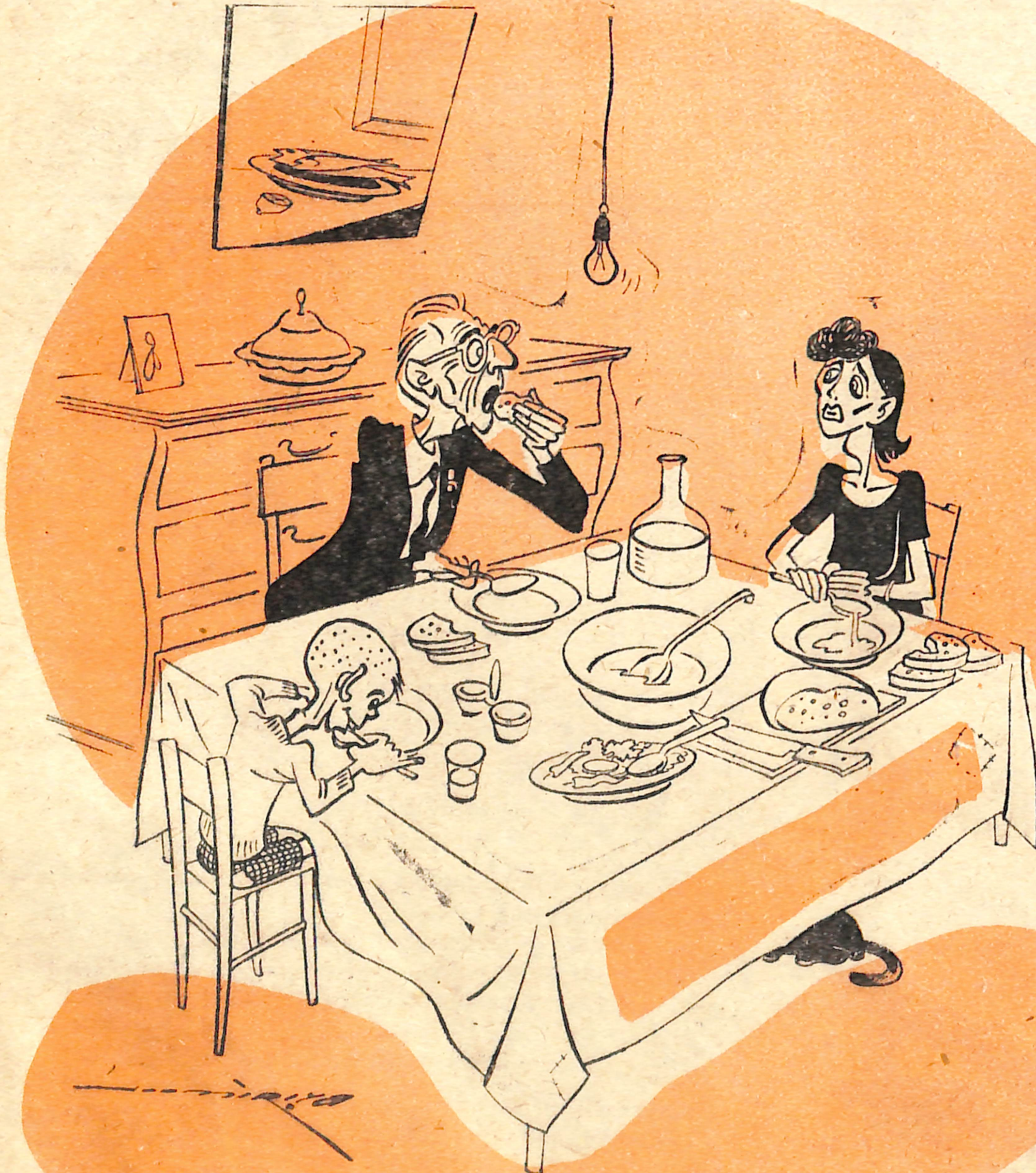
Ümit Oğuzcan, bana: «Bizi anlamayan, sevmeyen bir neslin şairine» diyor.

İnsaf etsin, ben bu «ekşimiş ayran» içip de mide fesadına mı uğrayım? Ahçı değilim ki, bu «düdüklü tencere» işime yarasın. Kadın değilim ki, bu «çengelli iğne» yi kullanayım. Çamaşır yıkamam ki, bana «çamaşır mandalı» lâzım olsun!

Ümit Oğuzcan'a yapabileceğim bir tek iyilik var, kendisine, kendi mısralariyle nasihat etmek:

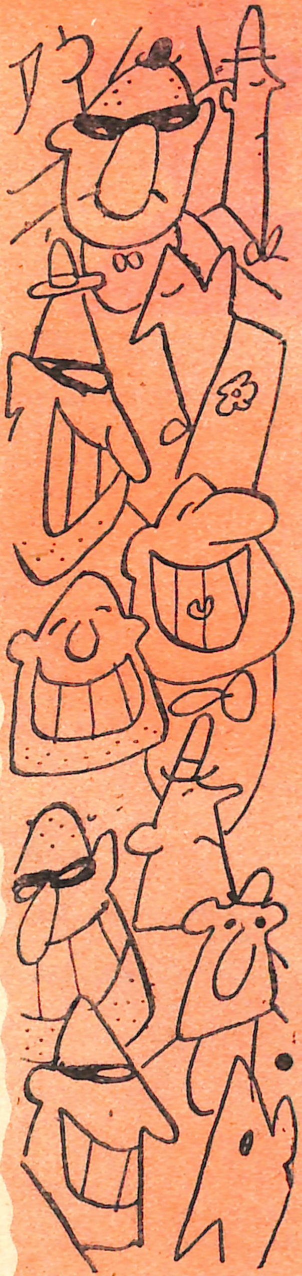
Ne desem azdır sana
Behey hacıyatmaz
Bırak şiiri bir yana
Ulan adam ol biraz..

Y. Z. O.

— Halimize şükredelim karıcığım... Ya Allah esirgesin ayda dört bin lira gelirimiz olsaydı!..

Bu da Geçer Yahu!

Çocuktan, kadından, er kişimizden,
Sorsanız memnundur gidişimizden,
Herkesten bir kazık yeyişimizden.
Sevincimiz belli her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Eğer kazıklayan olursa hâzık,
Gık bile demeyiz yedikçe kazık,
Tadına varmamış olana yazık,
Dayanırız belli her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Kazığa dayanmak an'anemizdir,
Sormayınız kazık bizim nemizdir?
Kazık, öz babamız, öz annemizdir!
Görünür kazıklar her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Kazıklar sipsivri, zağlı olmalı,
Uçları daima yağlı olmalı,
Yiyenlerin dili bağlı olmalı,
Bellidir kazıklar her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Kazıklamazlarsa billâh olmayız,
Biz kazık yemezsek iflâh olmayız,
Kazık yedikçe de ıslâh olmayız,
Bellidir kazıklar her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Ancak kazıklanmak selâmetimiz,
Kazıksız artıyor melâmetimiz,
Kazık bizim yerli alâmetimiz,
Bellidir kazıklar her işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

★

Kazıklanmak bizde sünnet de, farz da,
Âcizdir kalemim halimi arzda.
Kazığın bir ucu merkez-i arzda,
Bir ucu nerede gör işimizden,
«Bu da geçer yahu!..» deyişimizden!

Bir Ozan

CÜPPE VE OK!

Mükerrem Sarol, Ankara Palas salonunda, gazetecilere şu fıkrayı anlatır:

— Nasrettin Hoca, karısının yıkayıp ağaç dalına astığı cübbesini rüzgârla şişmiş salınır görünce, dayanamaz. Duvardan yayı indirir, nişanı alır ve oku çeker.

Bir de bahçeye inince ne görsün? Ok, cübbeyi delip geçmemiş mi?..

Hoca, ellerini göğe açarak mırıldanır:

— Şükürler olsun Allahım, iyi ki içinde yokmuşum...

AYVA YAĞMURU

Semtin biricik manav dükkânına orta boylu, gayet iyi giyinmiş bir adam girdi:

— Sizde ne kadar ayva varsa hepsini satın alacağım.

Manav, mânalı bir gülümseme ile sordu:

— Herhalde bu akşam bizim semt gazinosunda caz şarkıları okuyacak sanatkârı dinlemeğe gideceksiniz...

Adam etrafına bakınarak cevap verdi:

— Hayır.. o dediğiniz sanatkâr benim!..

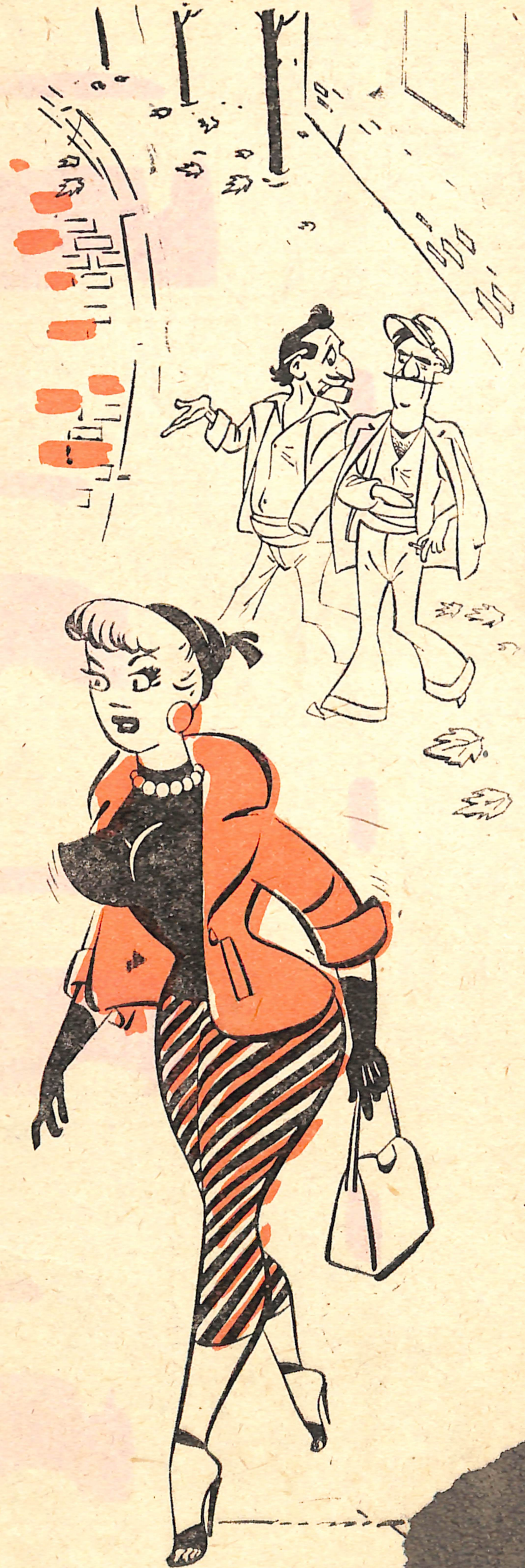
TESİRLİ İLÂÇ!..

Doktor, müşterisine sordu:

— Nasıl hafızanızı kuvvetlendirmek için dün size verdiğim ilâcın tesiri oldu mu?..

— Eh.. biraz.. Meselâ şimdi bir şeyi unttuğumu hatırlıyorum. Fakat ne o şeyin olduğunu bilemi yorum!..

AMERİKADA AY'I PARSELLEYİP SATIYORLAR.. (Gazeteler)

— Kadına bak.. ay gibi...
— Bir parsel satar mı acaba

YAZISIZ ...

(Nehar Tüblek)

HİKÂYE:

KİRALIK KAT

ÜSTÜNÜ başını iyice aradılar. Ceket yakasının altına sokulmuş iki toplu iğneyi çıkardılar. Dolma kalemini, kurşunkalemini, kimlik kâğıdını, not defterini, çakmağını, her şeyini aldılar. Pantalon askısını da çıkarttılar. Sonra fotin bağlarını söktüler.

İki kişinin önünde dar bir koridordan daha geçtikten sonra daracık bir yere soktular. Kapı üstüne kapandı.

Ellerini pantalonunun cebine soktu. Etrafına baktı. Tavanda tam tepesinde ölü gözü bir lâmba yanıyordu. Kapıdan karşı duvara yürüdü. Üç adımda hücrenin uzunluğu bitti. İki kolunu yana açtı. Bir eli bir duvara, öbür eli öbür duvara dokundu. «Püfff!..» diye nefes koyverdi. «Vay anasını!» dedi. Düşündü. Sonra yine düşündü. Sonra? Yine düşündü. Kapının üstünden açılmış el genişliğinde delikten ekmek veriyorlardı. Sık olmamak şartiyle kapıyı vurunca helâya çıkarıyorlardı.

Yerdeki dört köşe taşları saydı. Tekrar saydı. Odada sayacak başka şey yoktu. Bir daha saydı.

Duvarda badana fırçasının bıraktığı dalgalı lekelerini, rutubet izlerini birer şeye benzetti. Çıplak bir kadın, Jüpiter, tüfekli bir asker... Az sonra bakınca şekiller değişti. Jüpiter bu sefer bir ağaç olmuştu. Ağaç da daha sonra bakınca saldıran bir boğa oldu.

«Okuyacak bir şey olsa...»» diye geçirdi içinden. Ah, okuyacak bir şey olsa... Şimdi burada ne olsa okurdu. Diyelim, ağır ağdalı bir tıp kitabı. Okurdu. Orman kanunu var. Okurdu. İncil var. Okurdu.

Düşündü. Yerdeki dört köşe taşları saydı. Gece mi, gündüz mü? İşte bunu pek merak ediyordu. İkinci güne kadar biliyordu, ama üçüncü günden sonra gece ile gündüzü birbirine karıştırdı.

Bir kitap olsaydı şurada... Boyuna okurdu. Gazete olsaydı. Ne olursa olsun, okuyacak bir şey... Yılanlar, ayılar, kirpiler, kurbağalar gibi kış uykusuna yatsaydı, sonra bu kapıyı açtıkları zaman uyansaydı.

Neye getirdiler? Diye söylendi. Kendi düşüncesine kendi cevap

verdi: Besbelli bir şey yapmışımdır. Deli değil ya bunlar. Ne yaptığını düşündü. Boyuna düşündü.. Yerdeki dört köşe taşları saydı. Düşündü. Bir kitap, bir gazete, ne olursa olsun, okuyacak bir şey...

Kapıya geldi. Ayaklarının burnu üstünde kalktı. Delikten baktı. Bir gazete gördü. Bir gazete... Bir gazete mi? Evet, evet bir gazete... Basbayağı bir gazete.

Düşünemedi. Yerdeki taşları sayamadı. Güldü. Ellerini oğuşturdu. Elini delikten uzattı, uzattı. Ucundan bir tutabilse gazeteyi. Tuttu. İki parmağı ile tuttu. Gazetenin üzerinde ağır bir şey olmalıydı. Çekti, İşaret parmağı ile uzun parmak, baş parmak işe karışmayınca olmuyor. O iki parmak gazetenin ucunu yengeç kıskacı gibi kapmıştı. Çekti. Gazete yırtılıverdi. İki parmağının arasında gazetenin bir parçası kalmıştı. Elinde, gazetenin köşesinden bir üçgen vardı. Gözleri parladı. Gazete parçasına baktı. Başı sonu bellisiz yazıdan bir parça. Altında da çift sütun bir ilân. Aç insanın ekmeğe saldırışı gibi okumağa başladı:

«Memleketin bugün çekmekte olduğu ıstırapların ana kaynağı ve her sahadaki inkişafımızın karşısında dikilen en büyük mani, siyasî rejimin sağlam temeller üzerine oturtulmamış olmasıdır. Binaenaleyh...»

Yazı burada kesiliyordu. «tüh» dedi. Altındaki ilânı okudu:

«Kiralık kelepir kat. Nişantaşının en merkezî yerinde anacadde üzerinde, altı odalı, konforlu bir kat kiralıktır. Gezmek ve görüşmek için eczahane karşısında Sunar apartımanı asma kata müracaat.»

Yeni baştan okumağa başladı: «Memleketin bugün çekmekte olduğu......»

Yazı bitti, ilâna geçti: «Kiralık, kelepir kat...»

Bu sefer çabuk bitmemesi için, ağır ağır, tane tane, yavaş yavaş okudu:

«Mem - le - ke - tin... bu - gün... çek-mek-te...»

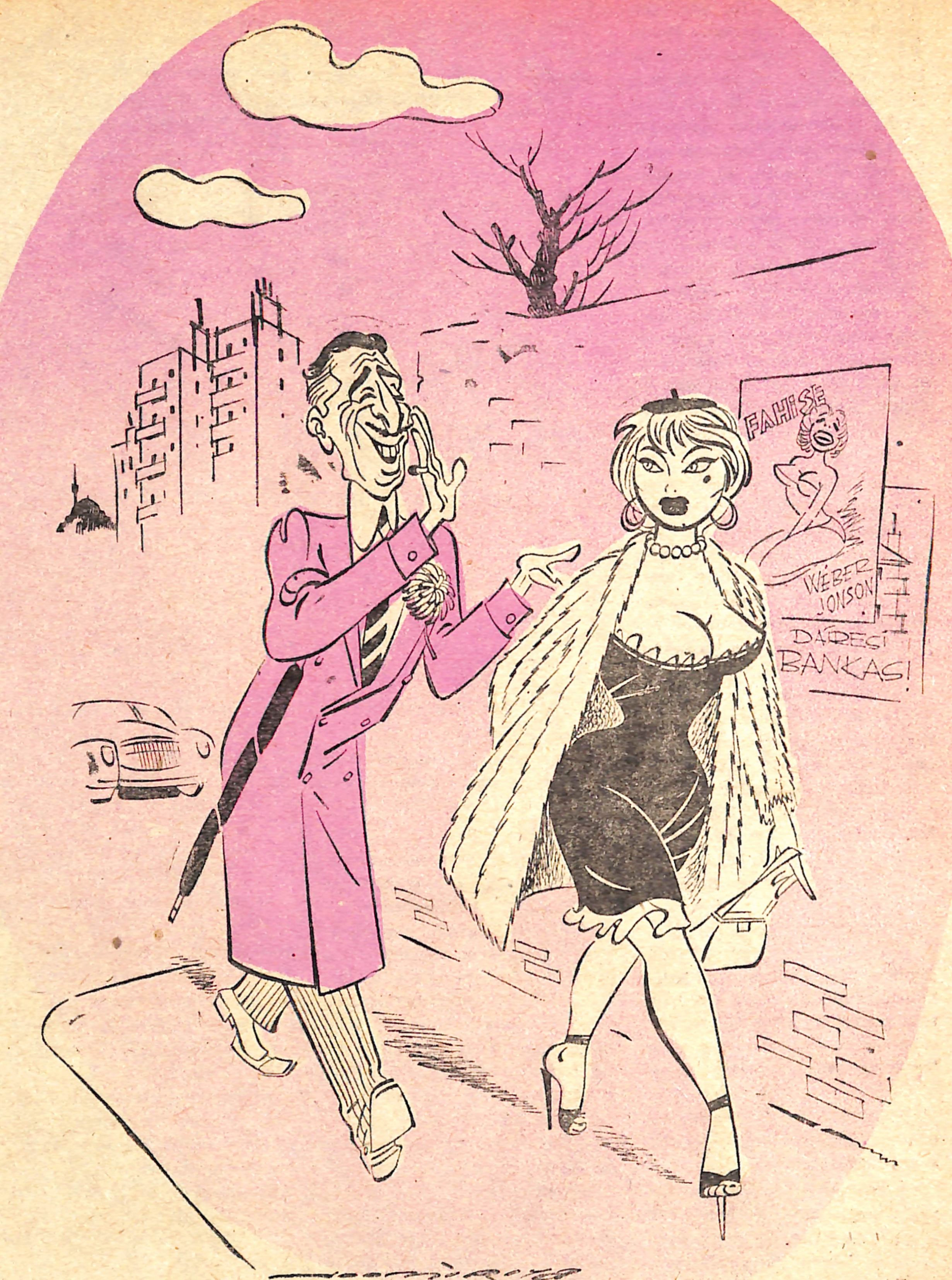
«Ni - şan - ta - şının... en... mer- ke - zi...»

Yavaş ta okusa bitiveriyordu. Bir daha, bir daha okudu. Ezberlemişti. Ezbere okudu. Meydanlarda hoparlör önünde nutuk verir gibi okudu. İçinden okudu. Sonra bildiği şarkıların melodilerine uydurarak şarkı söyler gibi okudu. «Üsküdara gider iken aldı da bir yağmur» türküsü gibi söyledi. Hoşuna gitti. «Adalar sahilinde» şarkısına da uydurdu.

Bir gün, iki gün, üç gün, tam, tastamam kırk sekiz gün...

Kırk sekizinci günün sabahı kapısı açıldı. Dışarı çıkardılar. Geldiği koridorlardan geçti. Büyük bir odaya aldılar. Üzeri camlı geniş masadaki adam sordu:

— Adın ne?

Kız — Ben sokakta takip edilmeyi sevmem, şöyle ileriye git de kuyumcunun önünde bekle!..

Bir makine gibi söylemeğe başladı:

— Memleketin bugün çekmekte olduğu ıstırapların ana kaynağı...»

Masadaki kalktı, adamın gözlerinin içine baktı.

— Götürün!...

Dedi. Dışarı çıkardılar. Merdivenlerden indi. Sokağa çıktılar. Başka bir büyük binaya girdiler. On dakika kadar bir kapı önünde beklettiler. Mübaşir kapıyı açtı. Salona girdi. Yargıç sordu:

— Adınız?

Adam, «Çıkmam Allah etmesin meyhaneden» şarkısının makamından yazıları ezbere okumağa başladı:

— ...... En büyük mâni, sayasî rejimin sağlam temeller üzerinde...»

Yargıç gözlüklerini düzeltti.

— Soyadınız?

Dedi.. Adam sesini kalınlaştırarak, meydan nutku verir gibi bağırmağa başladı:

— Kiralık!.. Kelepir kat!..

Nişantaşında!.. En merkezî yerinde!.. Anacadde üzerinde... Sunar apartımanı!.. Asma kata müracaat!..

Yargıç zabıt kâtibine döndü:

— Yazın! dedi, emniyet müdürlüğünden gelen evraka göre, sanığın bir isim benzerliğinden dolayı yanlışlıkla tevkif edilerek......... tahliyesine karar verildi.

Adamı mahkeme salonundan çıkardılar. Hemen cübbesini çıkaran yargıç arkasından yetişmişti. Koridorda adamın yanına sokuldu:

— Affedersiniz bayım, dedi, yedı aydır ev arıyorum. Ne kadar sıkıntıda olduğumu tahmin edemezsiniz. Adresini verdiğini apartımanın kirası ne kadar?

Adam «Aman da boyacı» türküsünün makamından başladı:

— Siyasî rejimin sağlam temeller...

Hızlı hızlı uzaklaşan yargıcın arkasından var kuvvetiyle şarkı söylüyordu:

— Temeller üzerine oturtulmuş olması lâzımdır. Binaenaleyh... kiralık, kelepir kat...

GÖRÜNMEYEN Adam

Yağmur Altında!

HAYIR, hayır... Bu memlekette mizah yapılamaz. Baskıdan mı? Ne münasebet! Bize baskı sökmez: hemen eziliverir, yamyassı oluruz. O, 19 lara göre! Açıkçası, alınganlıktan: Radyodan bahsedersin, Sabit Karamani darılır, ben öyle sözler söylemedim, der. Gerçekten de söylememiştir. Ama, insaf edin, birine atfen, hem de mizah gazetesinde çıkan beyanların gerçek olması şart mıdır? Ciddilerinde bile şart değilken... Havadan bahsedecek olsanız, siyasi hava zannederler, işinize gelmez. Geriye bir su kalıyor. İstanbul'un su derdi değil. Şu bildiğimiz su, yağmur yahu... Allahın yağmuru.. Artık ondan da «su koyvermeden» bahsedemezsek...

Siz bu satırları okuduğunuz sırada hava raporlarının ne diyeceği, İstanbul'da ve bütün memlekette günlük güneşlik mi olacağı, yoksa ortalığı seller götürüp zirai kalkınmanın duraksayarak muhalefetin ekmeğine yağ mı sürüleceğini tabii bilemem. Ben yazarken, günlerden beri süregelen yağmur, camlarda tempo tutuyor. Camı açtım, elimi uzattım. Bir yağmur tanesi avucuma düştü. Bizim elimize başka ne geçer ki? Lâstik karaborsasında değiliz, milyon geçmez ya... Baktım, pırıl pırıl, tostoparlak, mini minicik, sepsevimli bir damla... Bana birini hatırlatıyor. Şimdilik o tarafı dursun. Damla'ya sordum:

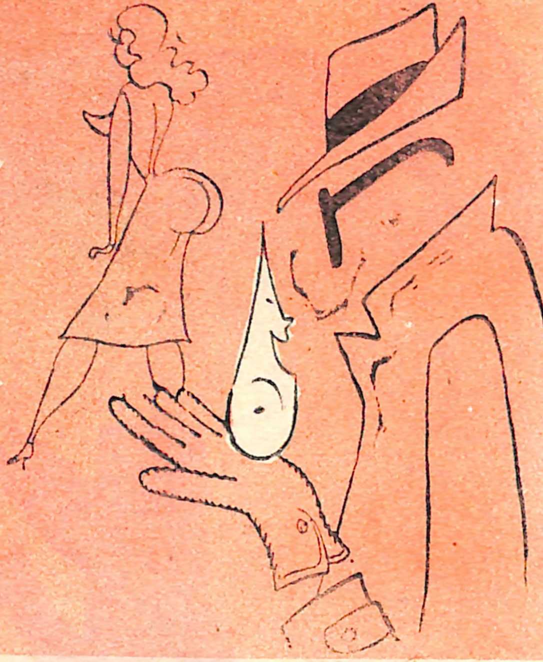
— Yukarıda ne var ne yok?

— Vallaha, dedi, aşağıya düştüğümüze göre, yükseklerin halini bundan anla! Bir türlü o irtifada tutunmak kabil olamıyor. Bu cüsseyle biz mi ağır basıyoruz, yoksa hava mı berbat, anlayamadım gitti...

— E, peki, başka düşecek yer bulamadın mı da gelip benim avucuma kondun?

— Adam, bu seferlik öyle oldu. Biz, malûm ya, boyuna buhar olur uçarız, sonra yağmur olur yağarız yeniden. Ömrümüz, alçalıp yükselmekle geçer. Düşmez kalkmaz bir Allah...

— O bakımdan bize benziyorsunuz. Bari daha enteresan yerlere düştüğün oldu mu?

— Bir kere oluyordu ya, fazla sıcaktan hemen tersyüzüne geri döndüm, buharlaştım...

— Ne gibi?

— Canım, şu şemsiyeyi icadedenin Allah belâsını versin. Dünya zevklerini bize haram ediyor. Bir kere, ansızın başlıyan bir sağanakla yere iniyordum. Böyle pike yaparken talih beni pek güzel bir kadına doğru sevketti. Cadddede yalnızdı. Acele yürüyordu. Hani şu, göbeğine kadar dekolte giyen şık, olgun hanımefendilerden... Tam göğsünün arasına girdim. Aşağı doğru kayarken,..

— Kayarken? diye nefes nefese sordum. Yağmur damlası anlatmağa devam etti:

— Kayarken, sıcak geldi. Yeniden buhar oldum. Ateşli kadındı doğrusu... Maamafih, her zaman işler bu kadar tıkırında gitmez... Meselâ Lâleli semtine düşmekten hiç hoşlanmam. Pek çamur, vıcık vıcık, bakımsız, berbat bir yerdir. İstanbul şehrinde demeğe bin şahit ister. O kadar da kalabalık. Hani derler ya, yağmur olsa kimsenin bahçesine düşmez diye.... Doğru lâf. O tarafa altın yağsa, yine nafile, bu halde bırakıldıkça... I leve you very much...

— Bana mı söylüyorsun? Hem de İngilizce...

— E tabii.. biz her lisanı biliriz. Çünkü her memlekete yağarız. Senden pek hoşlandım da...

— Söyle bakalım, bizim İstanbul'u yağdığın hangi memleketle kıyas edersin?

— Hiç bir yerle edemem. Biz bize benzeriz. Eşi, menendi yoktur İstanbul'un. Anlaşılan bu yüzden kimse el sürmek istemiyor. Açık kanalizasyonları dahi kapatmağa yanaşan yok!

— Demin şemsiye aleyhine konuşuyordun...

— Estağfurullah. Ben haddimi bilirim. Sizde hiç bir şeyin aleyhinde konuşulamıyacağını idrak etmişimdir çok şükür. Yalnız içerliyorum şemsiye kullananlara. Hem maksatları yağmurdan kaçmak değil, yüzlerce lira verip şemsiye aldıklarını göstermek için, şunun bunun gözünü oymak için kullanırlar, hem de bizim kısmetimize engel olurlar...

Giyiniktim bereket versin:

— Gel bâri, birlikte dolaşalım biraz, dedim. Senin arkadaşlarını da bir görelim...

Sokağa çıktığım zaman damlacık kuş gibi ötmeğe devam ediyordu:

— Nasıl, sizin partilerinizi esas itibariyle birbirinden ayırdetmeğe imkân yoksa, biz yağmur damlalarını da birbirimizden ayıramazsınız. Damla gibi birbirlerine benzer derler ya... İşte biz de öyleyiz. Meselâ sizin valinizle belediye reisiniz gibi..

— Hay babanın canına rahmet. Ben de kime benziyor diye düşünüp duruyordum...

— Valinizle belediye reisiniz gibi (diye devam etti). Görenler ikisini ayni adam zannederler ama, gerçekte bir bedende iki ruh gibi, birbirinden ayrı insanlardır, değil mi ya?

— Bilmem ki.. dedim.

Bu sırada yağmur şiddetlenmişti. Damlalar üzerimden kayıp yere doğru akıyordu.. Beriki:

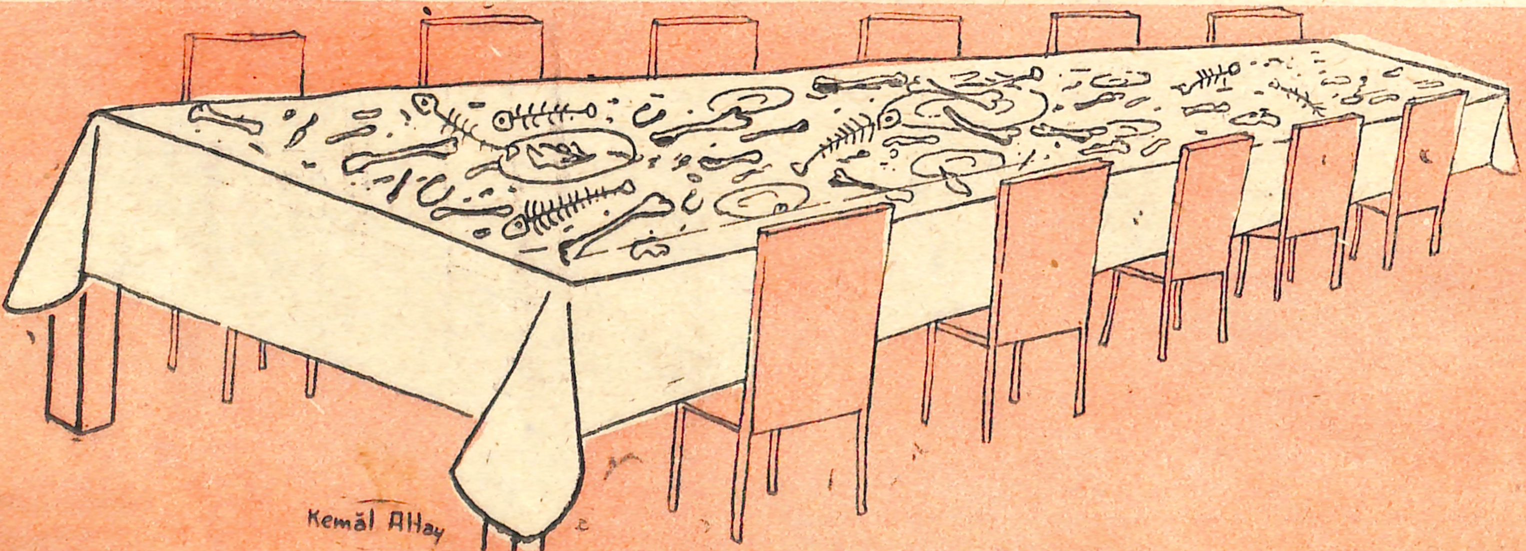
— Şu yuvarlanan küçük, amcazademdir. Gök yüzünde mühim bir vazife istedi. Nüfuzlu akrabası yok diye vermediler. Halbuki yer yüzünde, hele sizin memlekette olsaydı, yaşadıydı, değil mi ya?

— Bilmem ki... dedim. Aman, amma da şiddetli yağıyor. Muhakkak bir kaç apartıman çöker...

— Sorma, dedi damlacık.. Biz zavallı damlalarda o güç, o kudret ne gezer? Bereket sizin belediye, nafia mühendislerine... Onların sayesinde bizi bir şey sanıyorlar.

Tam ağzımı açacaktım, bir de baktım, elimin sıcağına dayanamamış, küçüle küçüle buhar olup kurumuş... Yol ortasında kala kaldım.

— Görünmeyen Adam —

Hayvanları Koruma Cemiyeti âzalarının senelik ziyafetinden sonra!... (Kemal Altay)

BİZLER! **ONLAR!** **ONDOKUZLAR!..**

(Tonguç Yaşar)

Yazan : O. YAZAR

DURSUN, Karadenizli idi. Küçüklüğündenberi denizi pek severdi.. Delikanlılık çağına gelir gelmez, büyük denizlerde sefer yapan bir gemiye kapılandı. Lostromoluktan çarkçılığa kadar her işi tecrübe etti. En sonunda çarkçıbaşının yanına kapılandı. Şimdi artık Dursun, emeline kavuşan her insan gibi, mes'ut ve bahtiyordu.

Amma gelgelelim Dursun'un bu bahtiyarlığı çok sürmedi. Hiç beklenmedik bir felâket Dursun'un bütün neşesini kaçırdı: Dursun, sarı, kıvırcık saçlı bir delikanlıydı. Ama nedense, günün birinde bu güzel saçları büyük bir hızla dökülmiye başladı. Öyle ki, her tarak vurdukça demet demet saçları yolunuyor, sabahları yastığında avuç dolusu saç buluyordu.

Kısacası iki aya varmadan Dursun'un o güzelim saçlarından ancak, kafasının arka tarafında, bir kulaktan öteki kulağa uzanan bir saç şeridi kaldı. Başın ön tarafı, bir bilya yuvarlağını andırır bir hal aldı.

Dursun, bu beklenmiyen felâkete çok üzülüyordu. Dursun'un vapurdaki arkadaşları da onun bu haliyle ilgilenmiye başladılar. Ona çeşitli tavsiyelerde bulundular. Bu tavsiyelerin arasında başa Hintyağı, sarımsak sürmek gibi tavsiyeler de vardı. Genç bir gemici ise, geri kalan saçlara altı aylık bir ondülâsyon yapılması teklifinde bulundu. Başka bir gemici de, bütün büyük ve akıllı adamların, dazlak kafalı insanlar olduğunu söylemek suretiyle Dursun'u teselliye kalkıştı.

Nihayet yaşlı bir gemici, Dursun'a, doktorlara başvurmasını tavsiye etti. Bu tavsiye Dursun'a, hepsinden uygun göründü. Hemen viziteye yazılarak geminin doktoruna çıktı. Geminin doktoru, Dursun'un derdini dinlemek bile istemedi. Saçsızlığın bir hastalık olmadığını, yüzlerce saçsız insan bulunduğunu, bu gibi bahanelerle işi bırakmamasını söyledi.

Dursun, inatçı bir çocuktu. Hiç tereddüde lüzum görmeden bulunduğu gemiyi bırakarak bir başka gemiye girdi. Orada da viziteye yazılarak doktora çıktı. Ama, nedense bu geminin doktoru da Dursun'u dinlemek istemedi.

Dursun'un inatçı olduğunu söylemiştik. Bu gemiyi de terkederek üçüncü bir gemiye yazıldı. Burada da viziteye yazılarak doktora çıktı. Bu doktor, diğerleri gibi hareket etmedi. Dursun'un derdini dinledikten sonra:

— Oğlum, dedi, avuçlarının içinde ne kadar kıl biterse, başında da o kadar saç biter.

Dursun buna da aldırış etmedi. Bir kolayını bularak dördüncü gemiye kapağı attı. Bir hafta kadar hiç sesini çıkarmadan çalıştı. Bu zaman içinde geminin doktoru hakkında bilgi topladı. Bu malûmata göre: Geminin doktoru çok iyi bir adammış, hiç bir hastayı kırmaz, herkesin derdini dinlermiş.

Dursun bu doktora da başvurdu.. Odasında kimsenin bulunmadığı bir zamanı kollıyarak, doktorun yanına girdi:

— Sayın doktor, diye söze başladı. Saçlarım dökülüyor. Sizden bir ilâç ricasına geldim.

Doktor, Dursun'un bir bilya gibi ışıldayan kafasına baktıktan sonra:

— Bir tecrübe edelim, dedi. Tecrübe yapmaktan bir şey kaybetmeyiz!

Dursun, açık bir heyecanla:

— Acaba saçlarım yeniden biter mi dersiniz? diye sordu.

— Evlâdım, tecrübe para ile değil ya! Müsbet bir netice elde edemezsek ne kaybederiz? Hiç, değil mi? Buna karşılık başında çıkacak her kıl bizim için bir zafer olacaktır.

Dursun, nihayet işinin ehli ciddî bir adama rastladığını anladı. Hattâ içinde, bir gün gelip başının yine eskisi gibi kıvır kıvır bir saç demetiyle süsleneceği ümidini bile beslemeğe başladı.

Dursun bir kaç gün üstüste doktora taşındı. Üçüncü günü, doktor ona mukavva bir kutu içinde, kokusu benzine çalan esmer bir merhem verdi. İlâcı verirken de:

— Bu merhemi her gece yatarken başınıza süreceksiniz, dedi. İki hafta sonra da, nasıl bir netice elde ettiğimizi anlamak için tekrar bana geliniz!

Dursun kutuyu alıp sevinçle kamarasına koştu. Bu geceden itibaren, her gece yatarken ilâcı başına sürmiye başladı. Arkadaşları onun bu haliyle alay ediyor, ona takılıyorlardı. Dursun, bunların hiç birine aldırmaksızın, mukaddes bir vazife yapar gibi, her gece, elinde lâmbası, aynanın karşısına geçiyor, ilâcını sürüyor, başını bağlıyor ve yatıyordu.

İki hafta bitmek üzereydi. Dursun'un doktora gideceği günden bir gece evvel ansızın gemide yangın kampanası çalmaya başladı.

Ateş gemicilerin yatmakta olduğu kamaradan çıkmıştı.

Kampanayı duyan gemiciler, su dolu kovalarla kamaraya doğru koşmıya başladılar.

Ama güvertede vardiya tutan lostromo, onların yolunu keserek:

— Nereye? diye bağırdı. Dönün geriye. Ateş söndü.

— Peki, yanan neymiş?

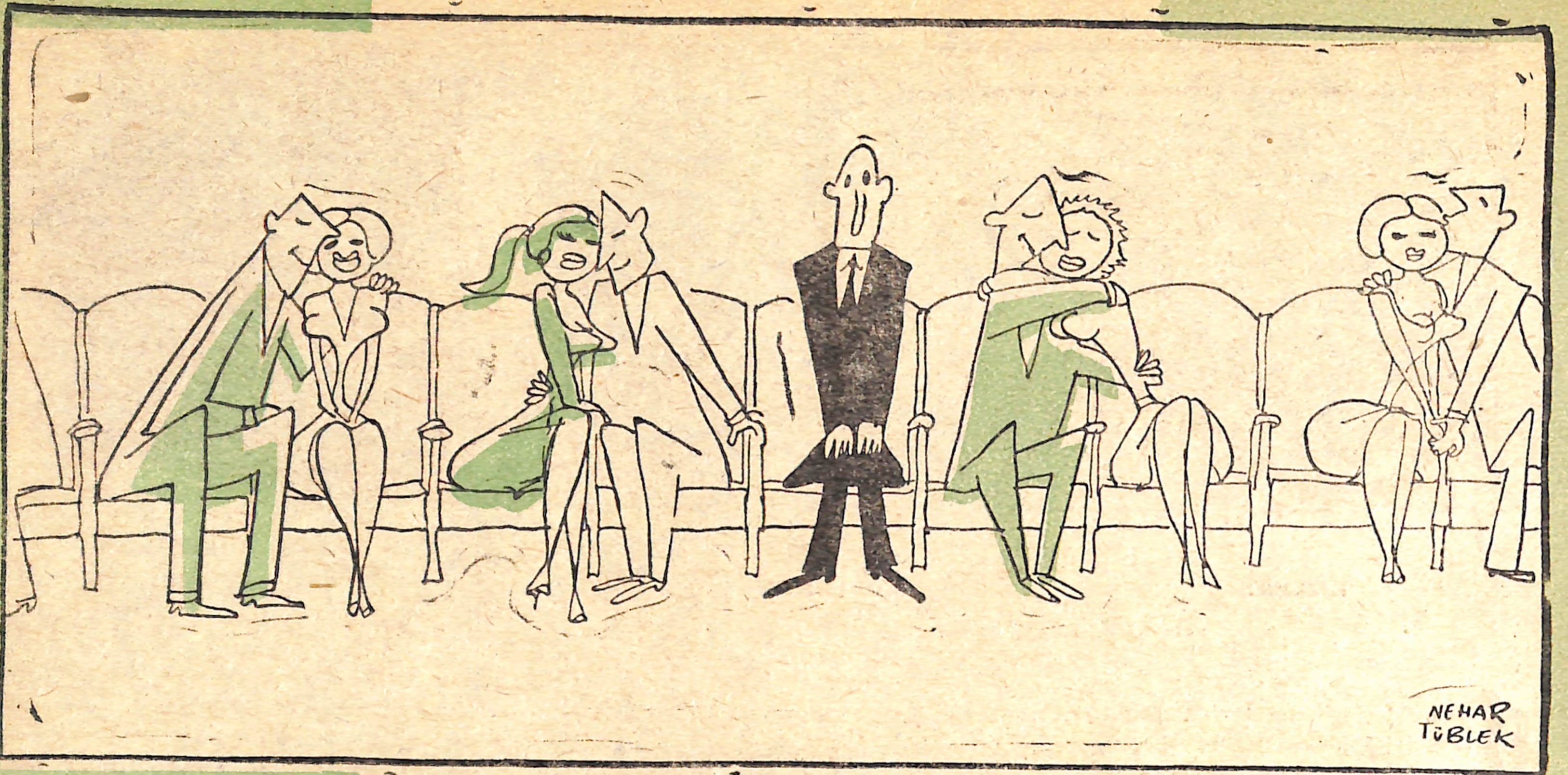
— Dursun'un kel kafası.

— Nasıl tutuşmuş?

— Canım, Dursun yarın doktora muayeneye gidecekmiş! Günlerdenberi ilâç sürdüğü başını, aynanın karşısında muayeneye koyulmuş. Saç bitip bitmediğini daha iyi anlamak için, başına iyice yaklaştırmış... Derken başındaki benzinli ilâç birdenbire ateş alıvermiş... Bu suretle Dursun'un başındaki son saç kırıntıları da yanıp kül olmuş...

★

Dursun aylarca başı sarılı olarak gezdi. Sargılarını çıkardığı zaman, bir kulağından diğer kulağına uzanan saç şeridinin yerinde, şimdi kıpkırmızı çiğ bir et parçası göze çarpıyordu.

MÜSTAKİL!...

(Nehar Tüblek)

TENHALIK

Şair Nevzat Üstün, servet sahibidir. Kendi şiirlerini okumak üzere bir matine tertipleyip bir çok insan davet etti. Gelenlerin çoğu, bu şiirleri dinlemeğe kendilerini mecbur eden servet farkını kıskanıyorlardı. Özdemir Asaf da bunu gayet iyi biliyordu. Perde arkasında Nevzat'ı bir kenara çekti:

— Salon dehşetli tenha, yahu... dedi. Nevzat şaştı.

— Amma yaptın ha... Kalabalığı görmüyor musun?

— Görüyorum ama, diye izah etti Özdemir, pek insan göremedim!..

İKİ DAKİKA

Meşhur caz şarkıcılarımızdan Ayten Alpman, arabayı kitapsarayın önünde durdurdu. İndi. İki adım atıp geri döndü:

— Şuraya iki dakikacık uğrıyacağım şekerim... dedi. Yürüdü, tekrar geri döndü. Kocası İlham Gencer'e:

— Ama dedi,, istersen sen berbere kadar git, traş ol...

TAKSİM

Fitil gibi sarhoştular. Ses operetine gittiler. O esnada, sahnede Semiramis danslarına başlamıştı. Ahmet Koçer, güzel yıl dızı arkadaşına gösterdi:

— Hangisini daha çok beğeniyorsun? diye sordu. Sağdakini mi, soldakini mi?

SİNİR İLLETİ

Orhan Boran son zamanlarda dehşetli bir sinir illetine tutulmuştu. Kendisini mütemadiyen takip ettiklerinden korkuyordu. Bir gece yarısı, Taksim Gazinosundaki programını bitirmiş, geri geri giderek yürür ken nöbetçi polis onu durdurdu:

— Neden böyle yürüyorsunuz? diye sordu. Orhan ciddiyetini bozmadı:

— Beni takip ediyorlar da.... Böyle yürürsem arkamı daha iyi görüyorum!

NERESİ?

Örfi idare yasağı zamanında, gece vakti dolaşan bir adamı, iki bekçi, çevirdi:

— Hemşerim, sen kimsin? diye sordular yolcuya.

— Napolyon Bonapart'ım...

— Nirde oturuyorn?

— Sen Elen'de...

Bekçi Mustafa, bekçi Ahmede sordu:

— Ola bura nire ki?

— Ne biilem, her hal Beyoğlunda bir üteldir...

KÜÇÜK BİR İHTAR

Lâle Oraloğlu Kulis'e girince, orada yemek yiyen yeni zenginlerden birinin ağzı kulaklarına vardı. Kendini tutamadı:

— Ne hoş kadın, diğ mi? dedi. Karısı hemen kaşlarını çattı:

— Evet ama, unutma, sen bekâr değilsin, o da dul değil. Üstelik kocası müthiş sporcu!

ŞARTI VAR

Hapishane müdürü, serbest bırakılacak olan mahkûma soruyordu:

— Buradan çıkınca ne yapacaksın?

Mahkûm göz kırptı:

— Ya... Söyliyeyim de tekrar içeri tıktırasınız, değil mi?

ARA DA BUL!

(Avâremu'ya nazire)

Tez satın al görüleni,
Ara da bul, ara da bul!..
Ortalıktan sır olanı,
Ara da bul, ara da bul!..

Altın deme, bakır, kalay,
Pil, çivi, nal alay alay,
Ne gelirse aklına, say:
Ara da bul, ara da bul!..

Düzensizlik böyle neye?
Devam eder söyle neye?
Gören, duyan Belediye:
Ara da bul, ara da bul!..

Un'u, kömürü, odunu,
Üç yüze sığır etini,
Eski hayatın tadını,
Ara da bul, ara da bul!..

Dünya merkepli, katırlı,
İşin yürütür hatırlı!
Dizi yamasız poturlu,
Ara da bul, ara da bul!..

Avâre ÇİVRİLLİ

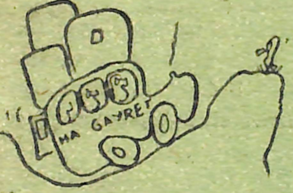
HAYIFLANMIŞ

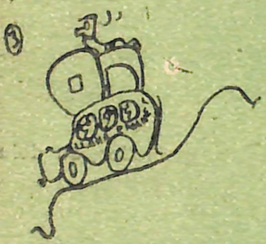
Öteberi çalmaktan sanıktı. Hâkim, çaldığı altından çıplak bir kadın heykelinin eşini göstererek sordu:

— Bunun eşini çalmışsın...

— Rica ederim göstermeyin, dedi hırsız. Sizin elinizde bakmağa kıyamıyorum. Ben çalsam hiç onu bırakır mıydım?

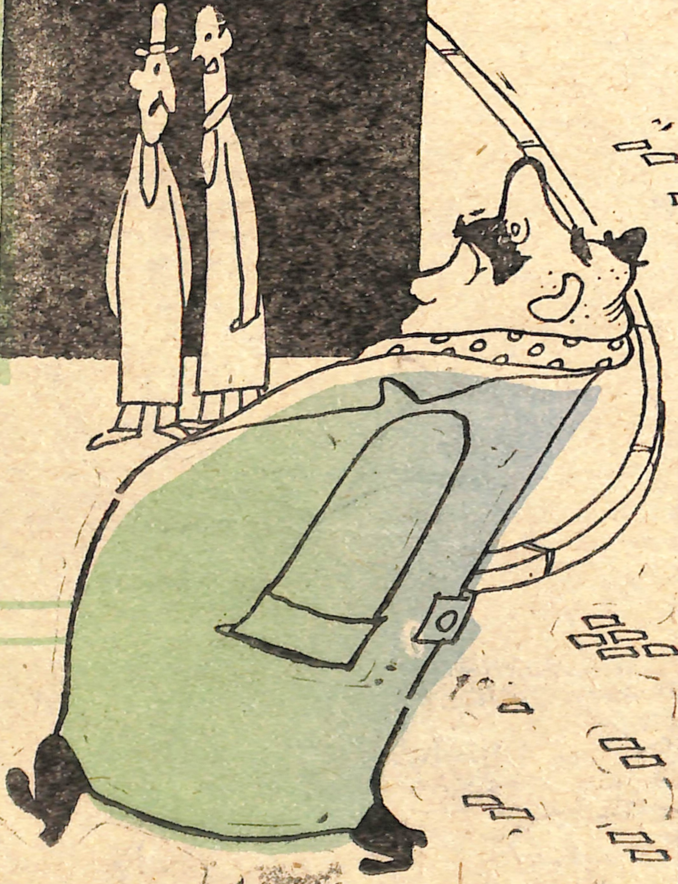

YAZISIZ!..

(Tayyip İşören)

ZEYTİN
450
Ticaretin yüz karası!..

— Eyi Muuuuuz...
Zeytinden ucuuz!..

— Ne çakalı herif be, Meb'us mu?..
— Yok canım, Zeytin tüccarı!..

— Maşallah işi
lükse dokmüşsün!..
NEHAR
TÜBLEK

— Bu yaz, hemşehrilerimize su sıkıntısı çektirmiyeceğiz!..

BENİ ALDATTIN!..

ATTİLÂ Ural, tam da İstiklâl caddesinden, günün en civcivli saatinde geçiyordu. O güzel kadın, karşısında durup da:

— Merhaba... nereden böyle? diye sorduğu zaman.

Birdenbire şaşırmıştı.

— Ayol ne aptallaştın öyle? Tabii, beni beş sene görmemek, beyimize unutturmuştur, elbette... Bana bayıldığın günler hiç de böyle davranmazdın değil mi Ali beyfendi?

Attilâ Ural, ne yapacağını büsbütün şaşırdı. Sadece:

— Benim adım Ali değil, Attilâ... diye kekeledi.

Genç kadın ellerini kalçasına koyup sesini yükseltti:

— Ya... demek böyle olduk şimdi. Demek benimle evlenmek istediğin zaman kendini Ali diye tanıtmıştın...

Etraflarına lâhzada bir kalabalık toplanıvermişti. Kalabalıktan, hiç de münasip olmayan sesler yükseliyordu:

— Haniya kirli çamaşırlarım var...

— En âlâ çamaşır makinelerimiz bulunur beyim, hem yedek parçalarla...

Attilâ, boncuk boncuk ter dökerken kadına:

— Yanılıyorsunuz, diyebildi. Ben sizi tanımıyorum. Siz de beni tanımıyorsunuz. Öyleyken...

— Hah hah hah... diye kadın,

HINÇ

Orkestranın davulcusuydu. Bir gün davulun üstüne bir kadın resmi yapıştırdığını gördüler. Tam da tokmağın rastladığı yere... Faruk Akel, orkestra şefi, sordu:

— Hayır ola yahu... Bu kimin resmi?

— Karımın...

— Ne münasebet?

— Evde ettiklerinin başka türlü acısını çıkaramıyorum kardeşim!

13 RAKAMI

Sabri Esat ziyafete davetliydi. Tam sofraya oturacakları zaman birdenbire ev sahibine dönerek ayağa kalktı:

— Affedersiniz, dedi, ben gidiyorum.

— Aman ne var? Ne oldunuz?

— Vallahi ben sofrada 13 kişiyken katiyen oturmam. Uğursuzdur. Hele böyle altı kişilik yemek varken...

AŞAĞILIK DUYGUSU!..

(Nehar Tüblek)

Şehir Tiyatrosundan alışılmış acı bir kahkaha koyverdi. Tanımıyormuşum... Bende adamı unutacak göz var mı?

O esnada birisi aralarına girdi:

— Ne oluyorsunuz efendim? dedi. Rica ederim, ya yolunuza devam edin, yahut da buyurun karakola gidelim, kozunuzu orada paylaşın...

— Kimsiniz siz? diye sordu Attilâ.

— Ahlâk zabıtasındanım. Hanım sizden şikâyetçi mi?

— Evet, diye atıldı kadın.

— Yolu kapamayın öyleyse. Yürüyün, şöyle gidelim, karakola kadar...

Yürümeğe başladılar. Attilâ:

— Efendim, diye izah etmeğe çalıştı. Ben bu kadını tanımıyorum bile. Yüzünü ömrümde görmedim. Birdenbire cadde ortasında bana eski münasebetimizden bahsetmeğe başladı...

Memur:

— Ateş olmayan yerde duman çıkmaz. Derdinizi ileride anlatırsınız. Kadınların bu gibi mevzularda hâfızası erkeklerden kuvvetlidir. Affedersiniz ama, ya siz kimsiniz?

— Ben, deri fabrikatörü Attilâ Ural... Benim gibi içtimaî mevki sahibi bir adamın bu tarzda münasebetlere girmesi, hele böyle inkâr etmesi imkânsızdır...

— Ah beyim, biz daha ne önemli kimselerin neler yaptığına şahit olmuşuz. Neyse, bunları geçelim şimdi. Artık rezalet çıkmasın diye elimden geleni yapacağım tabii..

— Sade o kadar değil ki? diye atıldı kadın. Bir kere bana kendisinin deri fabrikatörü olduğunu bile söylememişti. Ali diye sahte hüviyet verdi. Sonra da bir işe girişmek için beş yüz liramı aldı. Nikâh yapacağım diye kandırdı...

— Kuzum bunları nerenizden uy duruyorsunuz? Ben Ali filân değilim...

— Neye uydurayım? Deli miyim ben, sizi tanımadığım halde sokakta yakanıza sarılayım?

— Belki benzetmişsinizdir birine...

— Beni kötü kötü söyletmeyin. Bir kadın, beraber yaşadığı adamı unutmaz. Hem üç ay...

— Üç ay mı?

— Elbette... Bunun için inkâr ediyor ya...

— Canım, ben evli barklı adamım. Ben değilim o bahsettiğiniz...

— Hahhah... İşte foyan çıktı meydana... Evli olduğun halde... Madem beni alman imkânsızdı, ne demeğe üç ay gelip gittin, bir de fabrikatörmüş, utanmadan beş yüz liramı dolandırdın?

Memur araya girdi:

— Hanım, bu işte bir yanlışlık olacak. Sen vazgeç bu dâvadan...

— Zaten siz hep zenginlerden, nüfuzlulardan yana çıkarsınız, nolacak... Vazgeçmiyeceğim işte...

— Sebep olacağın rezaleti bir düşünsene...

— O düşüneydi ya vaktiyle? Benim gibi bir kadının beş yüz lirasına tenezzül et sonra da inkâr...

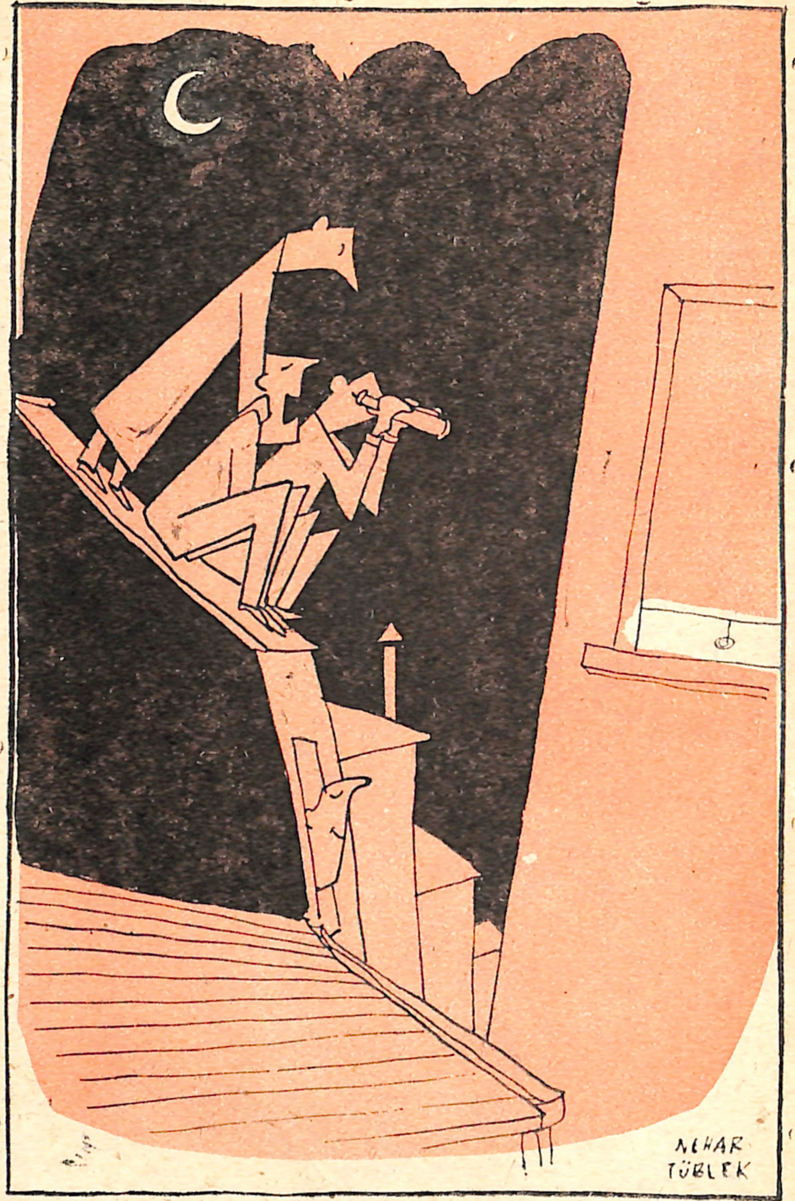
Attilâ, dili tutulmuş gibi, cevap veremiyordu. Kadın da sahiden çok güzeldi. Ama, hayır imkânsızdı bu... Memur yine kadına ricaya başladı:

— Sonunda sen zararlı çıkarsın. Bu bey öyle adama benzemiyor... Senin asıl derdin, zarara girmek değil mi? Versin beş yüzü, savsın başından belâyı... Ha? ne dersiniz beyefendi? Verin parasını da, mahkeme mahkeme sürünmekten kurtulun. Razı mısınız hanım?

Kadında ses yoktu. Attilâ bu sessizliği kabul mânasına alıp hemen cüzdana davrandı, parayı saydı. İçinden: «Ohhh!» dedi. Memura teşekkür etti. Taksim meydanına gelmişlerdi. Ters yüzüne geri döndü. Ancak Galatasaray'a geldiği sırada, karakolun Taksimde değil, Tokatliyan'ın arkasında olduğunu hatırlıyarak içine bir kurt düştü ama... Beş yüzü alanlar her halde çoktan Üsküdar'ı geçmişlerdi!..

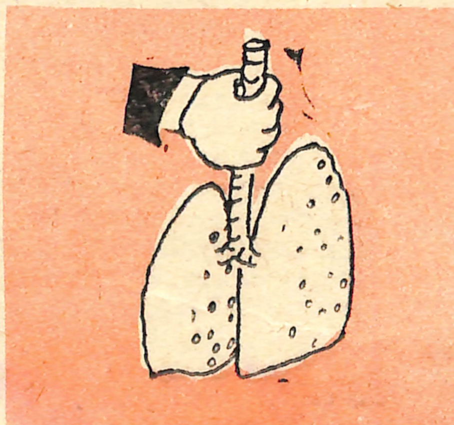
— Hikâyeci —

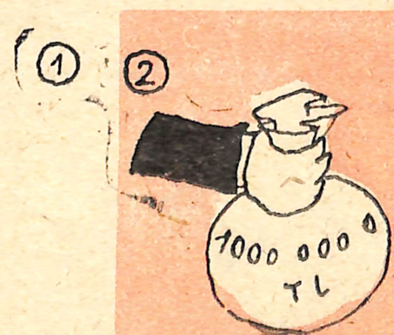
TELEVİZYON NEŞRİYATI BAŞLADI.. (Gazeteler)

— Bu akşam proğram hâlâ başlamadı be!..

(Nehar Tüblek)

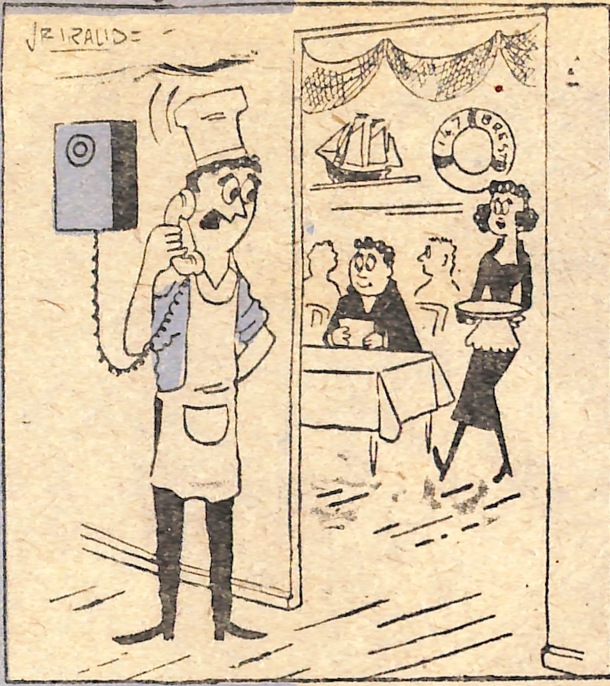

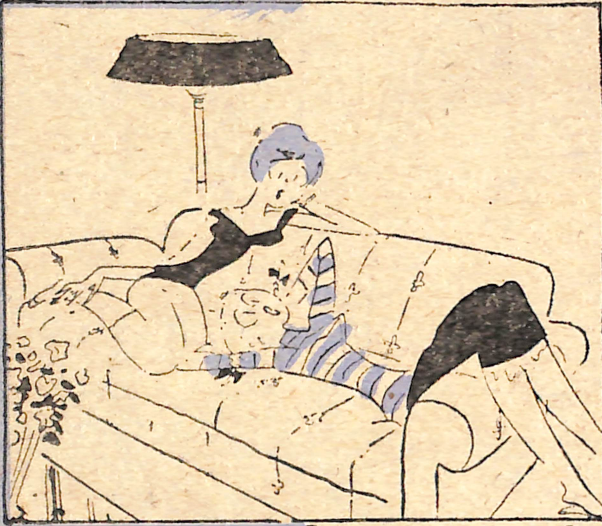
HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

(Orhan Enez)

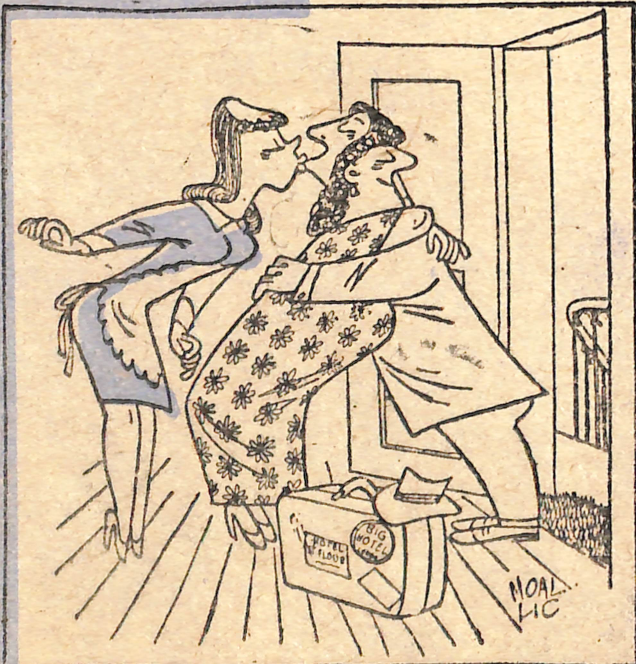
— Orası neresi?.. Tımarhane mi?.. Çabuk bir araba gönderin, kahve isteyen bir deli geldi!..

— Fransız —

— Ne dersin, bütün hayatımca sadık kalacağım bir kocaya varıp geçici âşıklarla mı eğleneyim, yoksa bütün hayatımca sadık kalacağım bir âşıkla yaşayıp geçici kocalara mı varayım?!..

— Fransız —

DÖNÜŞ!..

— Fransız —

DÜNYA MİZAHINDEN BİR ÇİN HİKÂYESİ:

DURMA KAÇ!

ÇU-PENG, Çan-Kay-Şek ordusunda onbaşılık yapmıştı. Küçük baştan beri Kugan-Şeyn'in kulağı, bu onbaşının savaş hikâyeleri ile dolmuştu. Askere alınır alınmaz, ilk dayağı da bir onbaşıdan yeyince, artık dünya yüzünde onbaşıdan daha büyük, daha kudretli bir insan düşünemez olmuştu. Onbaşı, Kugan-Şeyn'e Allah rızası için günde üç posta dayak atardı. Hiç kimse ona onbaşı kadar okkalı küfür savurmuyordu. Onbaşının adını duyunca titrerdi. Bu kadar yetkili, kuvvetli, bilgili olduğuna göre şu onbaşı elbette dünyanın en büyük adamı idi. Onbaşıdan başka hiç kimse Kugan-Şeyn'e bir fiske bile vurmamıştı. Ne hadlerine!.. Bütün bu bölükleri, taburları, alayları, tümenleri hep onbaşı idare ediyordu mutlaka..

Bu sabah onbaşı telâşlı idi. Fıldır fıldır generali arıyordu. Önüne kim çıkarsa generali soruyordu. Kugan-Şeyn «Bu general de kim ola?» diye içinden geçirdi. Onbaşıdan sabah sabah dayak yememek için tam koğuştan çıkarken, onbaşı arkasından seslendi:

— Kugan-Şeyn!..

Kugan-Şeyn olduğu yerde kazık gibi katıldı.

— Buyur onbaşım!..

— Generali gördün mü ulan?

Kugan-Şeyn ne diyeceğini bilemedi. Bu onbaşı da ona hep bilemiyeceği şeyleri sorardı. Bereket versin onbaşı suratına sağlı sollu iki tokat patlattı. «Generali gören var mı?» diye bağırarak kapıdan çıktı. Kugan-Şeyn korkusundan bir kenara sindi. Sonra birden aklına ödevi geldi. Talime gitmediği zamanlar iki mekkâre katırını tımar etmek onun işi idi. Hemen tavlaya koştu. Kaşağıyı, gebreyi eline alıp katırları tımara başladı. Hâlâ dışardan generali arayan onbaşının sesi geliyordu.

Kugan-Şayn birinci katırın tımarını bitirmiş, ikincisine başlamıştı. Tavlanın kapısı açıldı. Kugan-Şeyn'in o zamana kadar hiç görmediği bir adam içeri girdi. Elbiseleri parlaktı, düğmeleri pırıl pırıldı. Ayağında parıldayan çizmeler vardı. Göğsü kurdelâlarla bağlı, nişanlarla süslü, şapkası, omuzları da sırmalıydı.

Kugan-Şeyn bu acayip kılıklı adama başını kaldırıp şöyle bir bak tıktan sonra, yine işine daldı. Adam yanına kadar sokuldu. Kugan-Şeyn hiç istifini bozmadı. Süslü adam, Kugan-Şeyn'i bir müddet süzdükten sonra:

— Sen ne biçim askersin?

Diye bağırdı. Kugan-Şeyn katırın karnını kaşağılamağa devam ederek:

— Ne var, beğenemedin mi?

Dedi. Süslü adam bu cevaba şaşırmıştı.

— Sen beni tanımıyor musun?

Diye sordu.

— Yooo... Kimsin sen?

— Ben generalim.

O zaman Kugan-Şeyn elinden kaşağıyı da, gebreyi de yere attı.

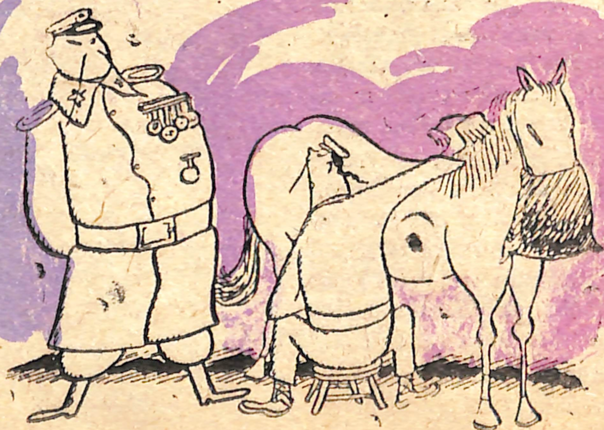
— Ulan sen general misin?

Diye sordu. Generalin suratı hiddetten pancar gibi kızardı.

— Elbette generalim.

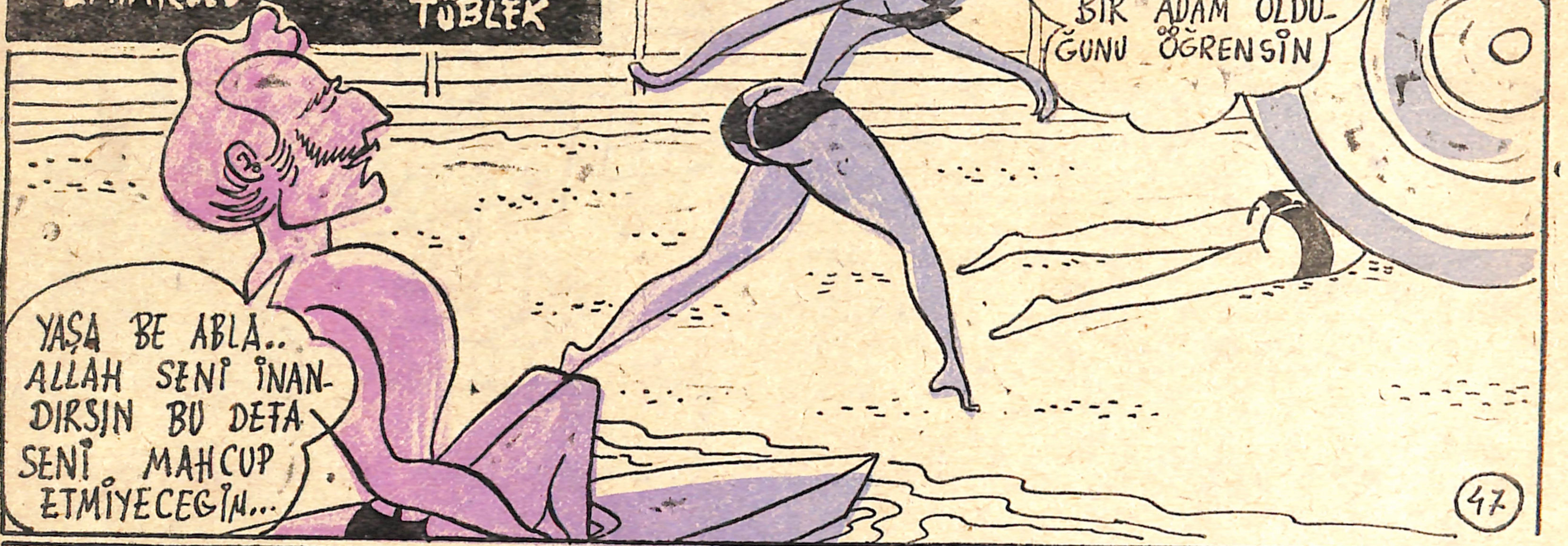
O zaman Kugan-Şeyn:

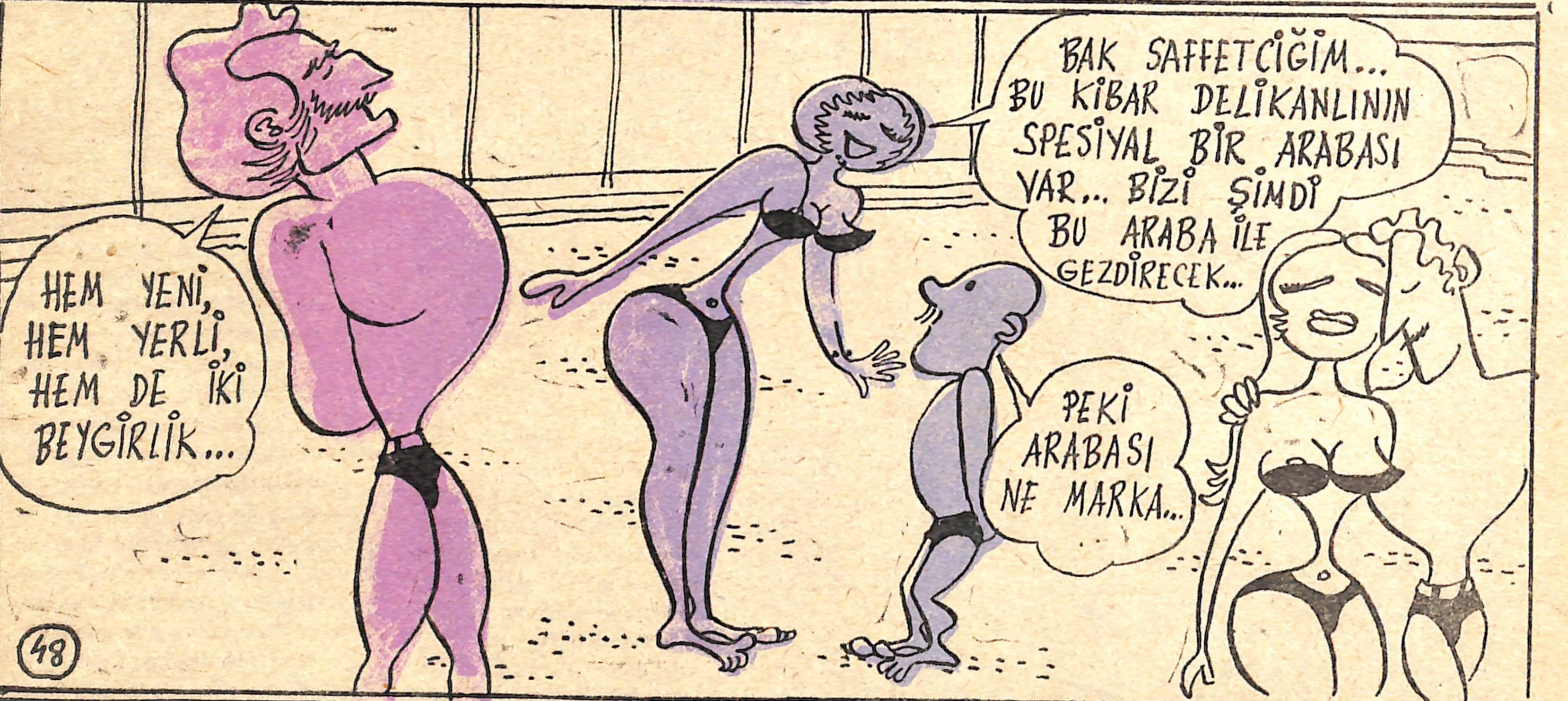
— Yandın, dedi, şap gibi yandın. Sabahtan beri onbaşı seni fıldır fıldır arıyor. Bir eline geçirirse alimallah ananı belleyecek. Durma kaç, başının çaresine bak!..

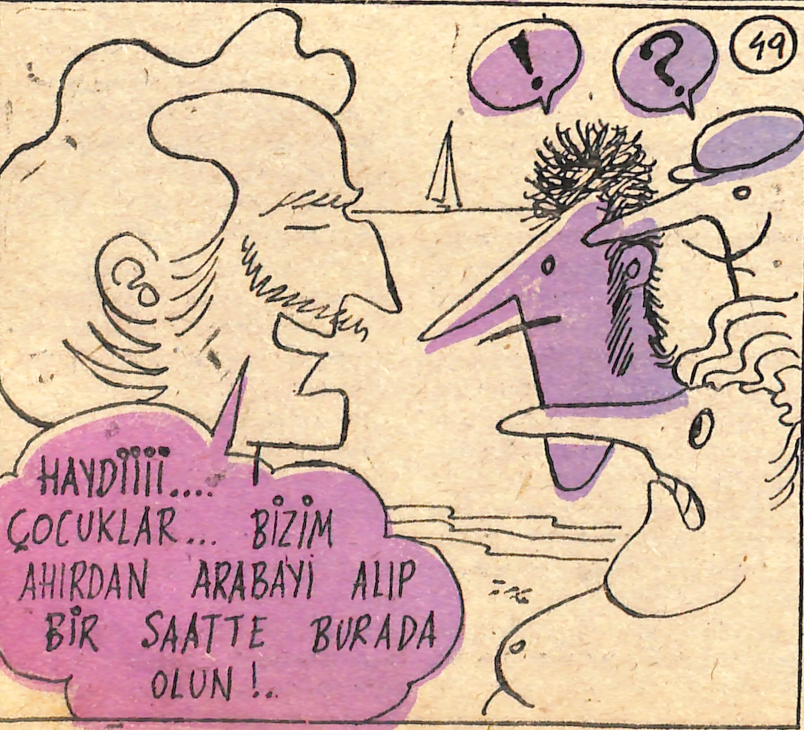

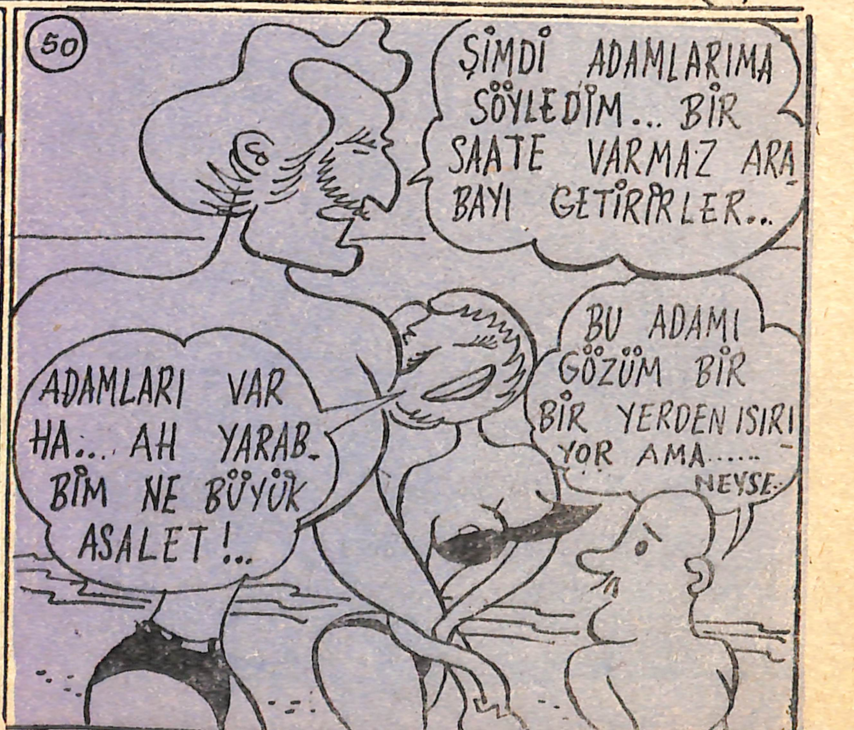
DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devam edecek)

Mordohay'ın Duası

MORDOHAY ile Şalum iki arkadaştılar.

Yetmiş sene evvel Balatta ayni evin iki odasında ayni günde doğmuşlar, bir arada büyümüşler, bir arada mektebe gitmişler, tatil günlerinde bir arada kibrit, defter satmışlardı.

Delikanlılık yaşına girdikleri vakit babalarının onlara Mahmutpaşada açtığı iki çorapçı dükkânı da yine karşı karşıya idi.

Hayatları bir arada geçen bu iki gencin yalnız kafaları ayrı idi ve bu kafa ayrılığı sonradan onların hayatlarını da ayırdı.

Şalum zeki bir adamdı. Çorapçılıkta biraz para yaptıktan sonra dükkânı kapadı. Faizcilik ve borsacılık işleriyle uğraşmağa başladı. Yavaş yavaş işi ilerletti ve nihayet meşhur Şalum bankasının sahibi oldu.

Mordohay'ın işleri onun aksine olarak geri geri gidiyordu.

Ucuz diye aldığı mal çürük çıkıyor, zengin diye aldığı karı fakir ve fazla olarak da hasta çıkıyor, otuz sene başında yattıktan ve ona dünya kadar hekim ve ilâç parası sarfettirdikten sonra ölüp gidiyordu.

Bir kere evi, iki kere dükkânı yanmış, üç kere dükkânına hırsız girmişti.

★

Bankacı Şalum bir gün nasılsa eski arkadaşını hatırladı:

— Mordohay nasıl? Sağ mı? İyi mi? dedi.

— İyi olsa senin haberin olmaz mıydı? dediler.

— Bir iş görüyor mu?

— Yaş yetmiş. Gözü görmüyor, eli tutmuyor, ayağı yürümüyor, yalnız sesi çıkıyor ve dili söylüyor.

— Adam olan Yahudinin para kazanması için sesinin çıkması, dilinin söylemesi de kâfidir. Yalnız Mordohay adam diğildir. İş bilmez.. Peki ne söylüyor?

— Ne söyliyecek?.. «Yarabbi bana para gönder. Hiç olmazsa paralara baka baka öleyim» diye bağırıyor, sonra...

— Sonrasını söylemek doğru olmaz.

— Niçin?

— Sana beddua ediyor.

— Ben ona ne yaptım?

— O da bir şey yapmadığın için kızıyor... Bunca yıllık arkadaş... Bir kere aramadın, hatırını sormadın, yardım etmedin. «Allah o Şalum hayırsızının bankasını yık; paralarını al» diye bağırıyor.

Bankacı Şalum «bırak şu ahlâksızı» dedi. Fakat derin derin düşünmeğe ve korkmağa başladı:

— Mordohay kötü bir insandır ama, ne olsa ben de ona yardım etmeliydim. Ya Allah baba ona inanır da benim bankaya bir belâ gönderirse...

Şalum bir iki gün düşünceler, korkular içinde yaşadıktan sonra nihayet bir gece dayanamadı; otomobiline bindi ve Balatta eski mahallênin yolunu tuttu.

Şalum Balatta kendini kimseye tanıtmak istemiyordu. Çünkü çocukluk arkadaşlarından daha başkaları varsa etrafını sararlar, ondan para istemeğe kalkarlardı.

Bankacı eski sokağı ve oradaki yangın yerinde kendine tarif edilen barakayı bulmakta güçlük çekmedi.

Barakada ışık yoktu. Fakat hastanın yattığı yerden bağırdığı işitiliyordu.

Şalum pencereye yaklaşınca şu sözleri işitti:

— Hey Allah senden milyon istedim vermedin. Yüz bin istedim vermedin. Bin istedim, vermedin. İne ine yüz liraya indim. En fıkara baba oğluna hiç olmazsa iki yüz lira sermaye, kızına üç yüz lira çeyiz veriyor. Sen ne varsa Şalum hayırsızına verdin. Bana yüz lira da mı saklamadın? Vallahi billâhi yüz liradan aşağı kurtarmaz. Yüz lirayı gönder. Şalum hayırsızının belâsını ver. Bankası yansın; sigortasını vermesinler. Yangını mahsus yaptı diye hapse soksunlar!..

İhtiyar banker hem kızdı, hem korktu. Şoförünü yanına çağırdı:

— Bana bak, dedi sana yüz lira vereceğim. İçerideki ihtiyara vereceksin. Kim gönderdi diye sorarsa: «Allah baba gönderdi» diyeceksin. «Nasıl gönderdi?» derse «Şalum bankası vasıtasiyle gönderdi» diyeceksin anladın mı?

Bankacı cüzdanını çıkardı. Fakat aksi gibi üstünde yalnız doksan lira vardı. Şoförden istedi. Onda da bir liradan fazla para çıkmadı.

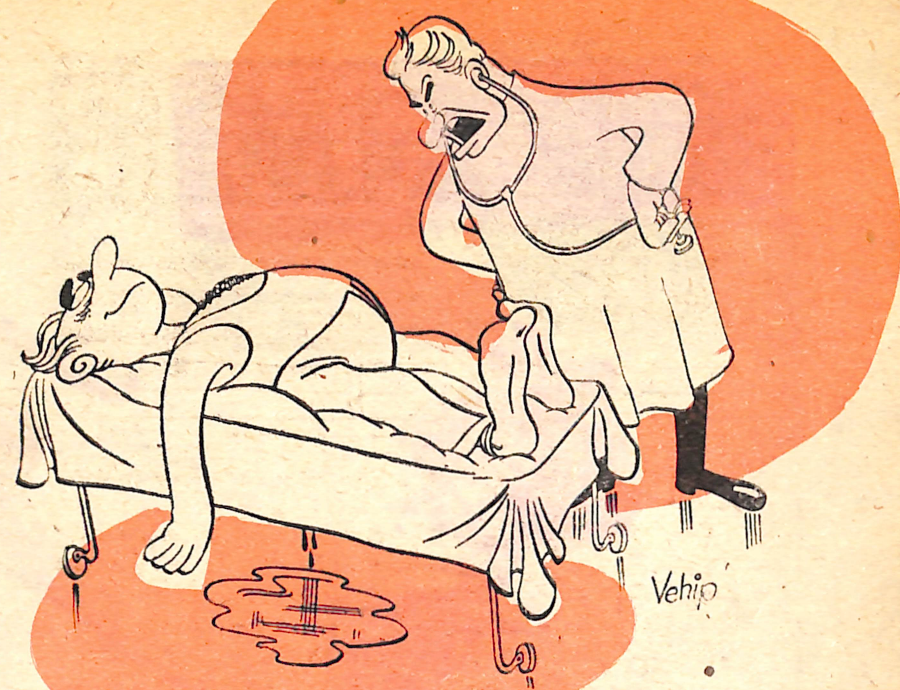
Şalum bu tesadüfe içinden biraz da memnun olarak:

— Ne yapalım. Bari bu doksan dokuz lirayı götür, dedi.

Şalum vicdanı rahatlamış olduğu halde Balattan uzaklaşmıştı. Fakat aklına bir şey geldi. Acaba Mordohay bu iş hakkında ne düşünüyordu?

Hemen otomobili geri çevirtti; barakaya yaklaştı ve kulağını pencereye verdi. Mordohay odasında yine bağırıyordu:

— Yarabbi! Yüz lirayı göndermeğe razı oldun. Buna da bereket versin. Lâkin doğrudan doğruya neye göndermedin de Şalum bankasını araya koydun. Bak hayırsız herif bir lira komisyon almış...

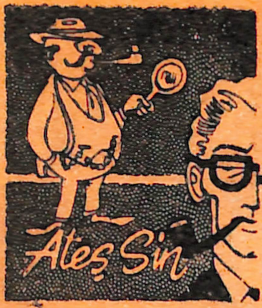
Doktor — Sana kendini gevşek bırak dedikse bu kadar da değil!.. (Vehip)

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

zengin para ikramiyeleri

VAKIFLAR BANKASI

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton, Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKA No: 22

★ ★

Siyasetdeyince particilik anlamayın sakın... Particiliğin lâfı mı olur?

Hem Veli, memlekette tek bir parti bulunduğuna daima iman etmişti: Menfaat partisi! Daha yüksek lâflara aklı ermezdi onun... Eski meslek arkadaşlarından, yani omuzdaşlarından Süleymanı bulmuş, onu karıların peşine düşürmüştü. Süleyman'ı Hafız, Hacı takımiyle temas ettiren de o idi zaten.

Şimdi, becerikli adam, raporunu getirince, iki ihtiyarı ne kadar sızdırabileceklerini müzakereye koyuldular. Kadınların dönmesine bir kaç gün vardı. Bu fırsattan faydalanmalıydılar. Süleyman:

— Sen bana bırak ağabey... dedi. En azından beş bin kâğıtlarını alırız...

— Ne yapacaksın ulan?

— Gayet basit. Bir mektup göndereceğim. Bunu da sen vereceksin hem...

— Ben mi? Ne münasebet!..

— Canım, sen mektubu Hafız efendiye giderken kapısının altında bulmuş olursun...

— E, sonra?.

— Üzerinde Napoli damgası bulunduğu için hemen verirsin...

— Napoli'den mi gelmiş bu mektup?

— Dalga geçme be abi... Öyle olacak tabii. İçindekini bilem söyliyeyim istersen: İstanbulda, bu mektubu aldığınız dakikada posta kutusu 69 adresine iki bin lira göndermezseniz sevgili eşiniz vapur limana girerken kazara denize düşecektir...

— Matrak geçiyorsun be Süleyman... Bir kere Napoli damgalı zarfı nerede bulacaksın? Sonra heriflere adres gösterdiğin posta kutusu kimin bakalım?

— 1 —

— Kutu bizim Refik Uzungör'ün. Kendisi ithalâtçı. Zarfı da ondan arakladım. Bu postadan ona mutlaka bir şeyler vardır.

— Parayı verirlerse kazaya nasıl engel olacaksın?

— Haydutların İstanbuldaki adamları telsizle bildirecekler. Öyle yazarız...

Kabzımal Veli bir düşündü. Hiç de meşru bir şey değildi bu. Bayağı şantaj. Dolandırıcılık. Ama o güne kadar yaptığı işlerin hangisi sanki yüzdeyüz doğruydu? Bugüne bugün herkes böyle işler çeviriyordu. Hem bu iki hamhalat herifin milyoner olması doğru bir şey miydi?

— Ulan Süleyman... Köpoğlu herif. Ya moruklar polise koşarlarsa... Göbek Hafız kurnaz adamdır. Para vermektense boş yere, canını vermek daha işine gelir...

— Veli ağabey, yahu bu işi sana neye açtım zaten? Mektubu sen vereceğine göre, artık işi sen idare edeceksin demektir...

— Tehlikeli dalga...

— Öyle gibi. Ama bak, bu dünyada kim voli vurursa, en tehlikelisini seçen en çok kazanıyor. Ona göre...

— Hayır, yani bunca tehlikeye göre, para azdır...

— Onar bin istiyelim, ha? Ne dersin?

— Değil mi ya? İsteyince tam istemeli. Vermiyenin iki yüzü kara...

— Görürsün bak, nasıl tıkır tıkır sayacaklar paraları...

— İnşallah... Haydi öyleyse, sen hemen git, Refik mi dedindi o manitacıya?

— Evet. Yarım saate kadar buradayım...

Süleyman dediğini yaptı. Yarım saat sonra, elinde Napoli damgası taşıyan bir zarfla geldi. Mektubu yazdılar. İçine yerleştirip zarfı güzelce yapıştırdılar. Azıcık örselediler ki, açıldığı belli olmasın. Sonra Kabzımal Veli, çıktı, doğru Göbek Hafız'ın yazıhanesine gitti. Hafız Sabri efendi, Veli'yi neşeyle karşıladı:

— Gördün mü Veli ağa... Bak, bizimkiler çıkmadılar bugün vapurdan. Peşlerine taktığımız o hafiye çıktı. Bir dahaki postayla geliyorlarmış...

Veli elini cebine attı. Bu sırada yan kapıdan, şirketler ortağı Hacı Mustafa içeri girdi. Veli zarfı uzatırken, Göbek Hafız'a:

— Evet ama, dedi, hasretinize dayanamamış olacaklar ki, bakın, mektup yazmışlar... Şimdi kapıdan aldım, geliyorum diye kendim getirdim...

(Devam edecek)

— 2 —

Kral Faruğun Elmasları

Polis Romanlarının Şaheseri

Yalnız bir polis romanı okumanın merak ve heyecanını değil, güzel edebî bir sanat eseri okumanın eşsiz zevkini de tadacaksınız.

ÇÜNKÜ

Kral Faruk'un Elmasları

isimli büyük eseri, üstat

SERVER BEDİ'İN

Mahir ve sanatkâr kalemi yazmıştır. Akbaba - Aydabir Yayınevi bu güzel romanı muhterem okuyucularına beş renkli plâstik bir kapak içinde takdim etmekle bahtiyardır.

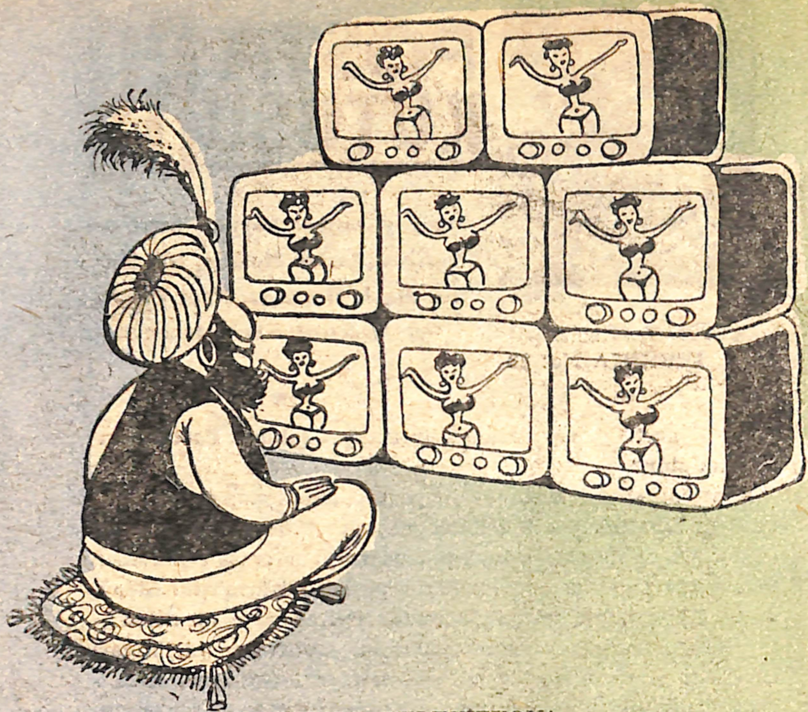
FİYATI 2 LİRA

BUGÜN ÇIKTI

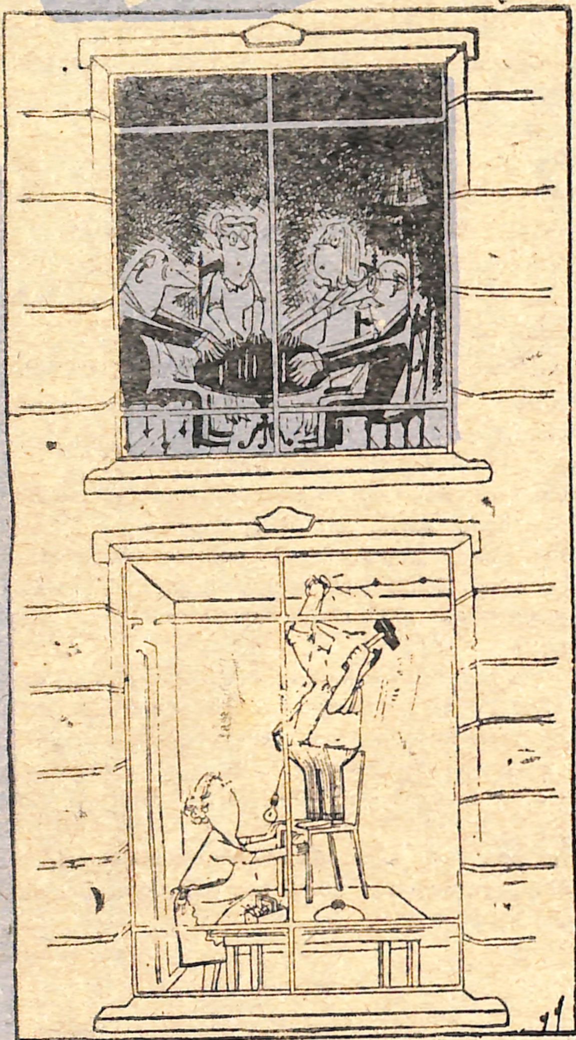
CİNGÖZ RECAİ'nin HARİKALARI

Dünya Karikatürleri

HAREMDE TELEVİZYON!..

— İtalyan —

İSPİRTİZMA :

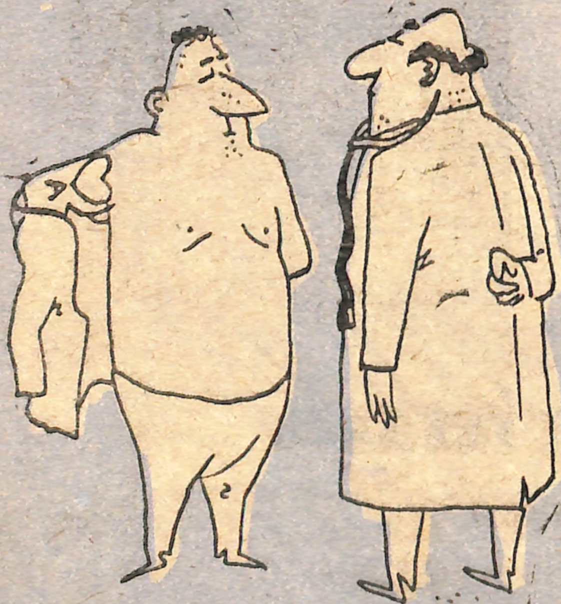
— Ey ruh!.. Geldinse vur!..

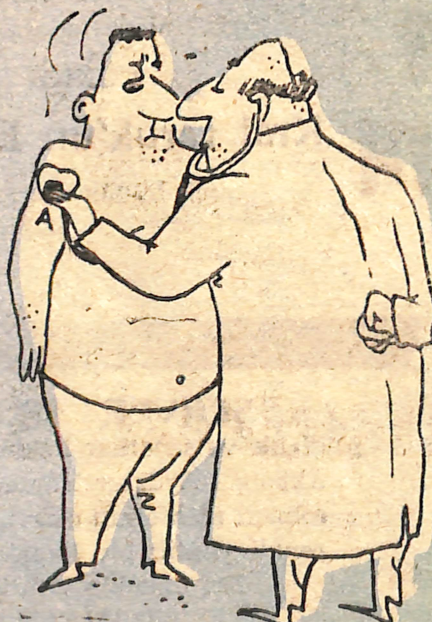
— Fransız —

Doktor — Sinirlerinizin çok bozulduğu anlaşılıyor. Dinlenmeniz lâzım. Bir müddet dağ, deniz, meyve resmi yapınız!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

- İtalyan —

— Ah, pardon!..

— Fransız —

Annem görmesin...

fakat dayanamadım!

Hakikaten VİTA ile hazırlanan yemekler fevkalâde lezzetli, iştah açıcı ve bilhassa çok ucuzdur.

İtina ile seçilmiş birinci nevi iptidaî maddelerle imal edilen VİTA besleyici, hazmı kolay ve fevkalâde ucuz bir mamuldur.

Memleketimizin en hücra köşelerinden gelen mektuplardan anlaşılıyor ki VİTA ve yalnız VİTA'yı kullanan ev kadınlarının adedi günden güne artmaktadır.

Bugünden itibaren siz de, deneyiniz: neticeden çok memnun kalacaksınız. Ve, böylece, az bir para ile daima nefis, besleyici ve hazmı kolay yemekler pişirebilirsiniz.

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

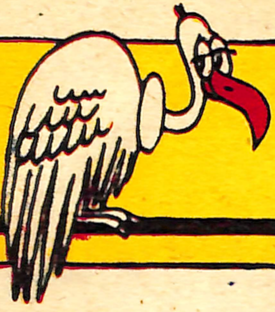
V 25

Anadolu Sigortası

Hayat ★ Kaza ★ Yangın

Anadolu Türk Anonim Sigorta Şirketi en müsait şartlarla emrinizdedir.

Telgraf: İmtiyaz, İstanbul — P. K.: 845 - Galata

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

A

YAYINLARI

Sevgili okuyucularına, Mizah Edebiyatının, Polis Edebiyatının, Tarih Edebiyatının ve Macera Edebiyatının en güzel eserlerini takdim ediyor.

Pek yakında:

Sayılı Fırtınalar

Yazan :

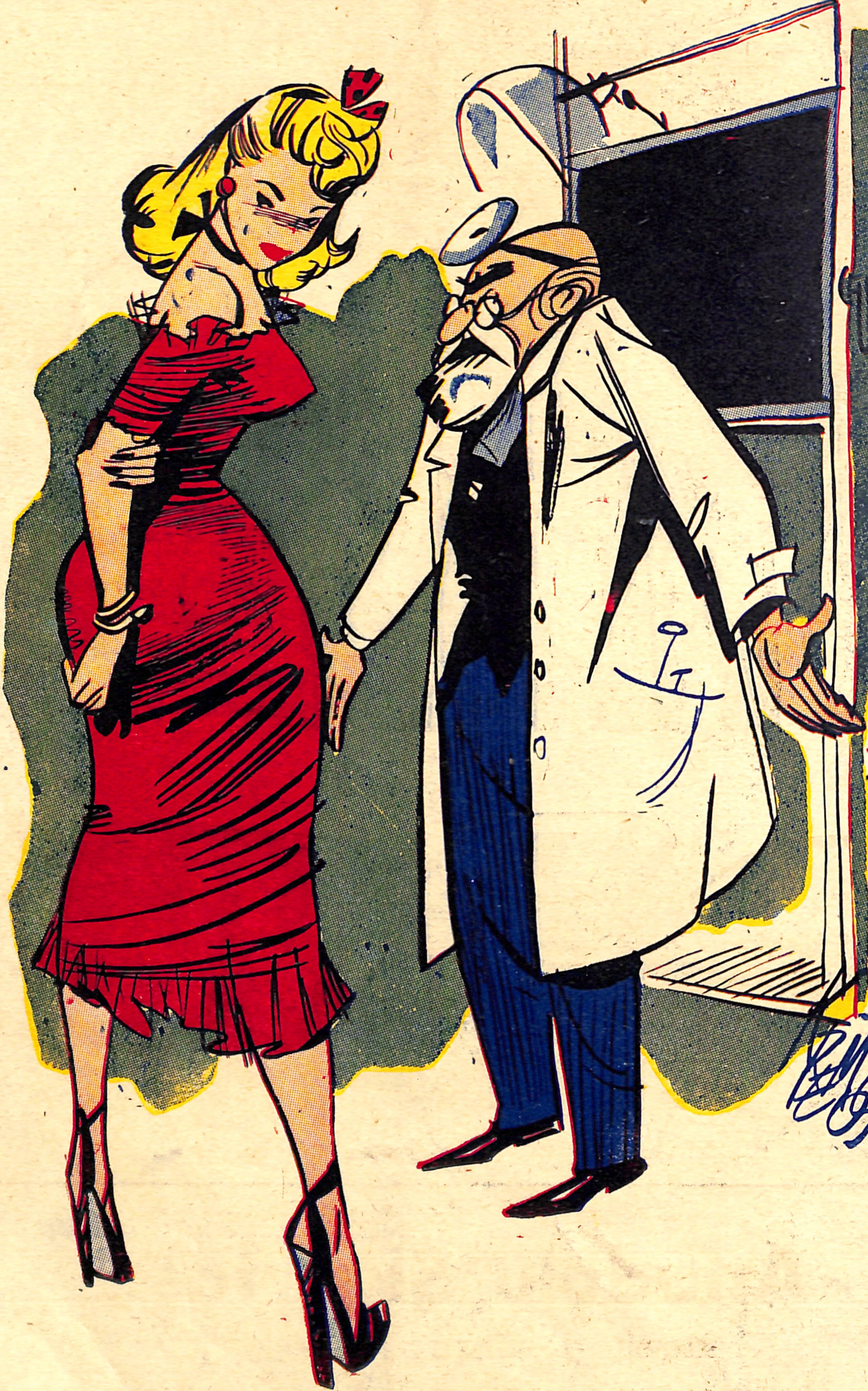
Refi Cevat Ulunay

Eski İstanbul kabadayılarının hâtıralarını, bu büyük eserde, heyecandan heyecana düşerek büyük bir zevk içinde, soluk soluğa ve tekrar tekrar okuyacaksınız.

Nefis 5 renkli plâstik bir kapak içinde büyük boy 400 sayfa.

Fiyatı: 4 Liradır.

Kâğıt darlığı yüzünden az basıldığı için siparişlerinizi şimdiden yapmanızı rica ederiz. (Not): Posta pulu gönderilmemesi ve masrafı çok olduğundan ödemeli irsalât istenmemesi rica olunur.

A

YAYINLARI

★

Yedek Parça

Mizah ve Hiciv Hikâyeleri

□

Yazan :
Aziz NESİN

□

Bu hikâyeler size iki ayrı zevki birden verecektir. Gülmek ve düşünmek!

Fiyatı : 1 Liradır.

□

ÇIKACAK KİTAPLARIMIZ

Kancık

Apayrı ve yepyeni tarzda, pek orijinal, fakat pek meraklı, pek heyecanlı, pek tatlı, pek esrarlı ve pek güzel bir aşk, macera, cinayet ve polis romanı

□

Çeviren:

Hamdi Varoğlu
Pek yakında

□

GÜZELLİK KRALİÇESİ DOKTORDA:

— **Soyunsanıza bayan... Ne bekliyorsunuz?...**
— **Fotoğrafçıları!...**

— İtalyan —